

TÜRKİYE İŞÇİ SINIFININ ULUSAL ve DEMOKRATİK SINIF ve KİTLE SENDİKAL ÖRGÜTÜ

Emek en yüce değerdir

MADEN-İŞ

Birlikten
Kuvvet
Doğar

DİSK, DEMOKRASİ ve TOPLUMSAL KURTULUŞ SAVAŞIMINDA

ENGEL TANIMİYOR !

kemal türkler:
«disk
uluslararası
ilerici
işçi hareketinin
bir parçasıdır»

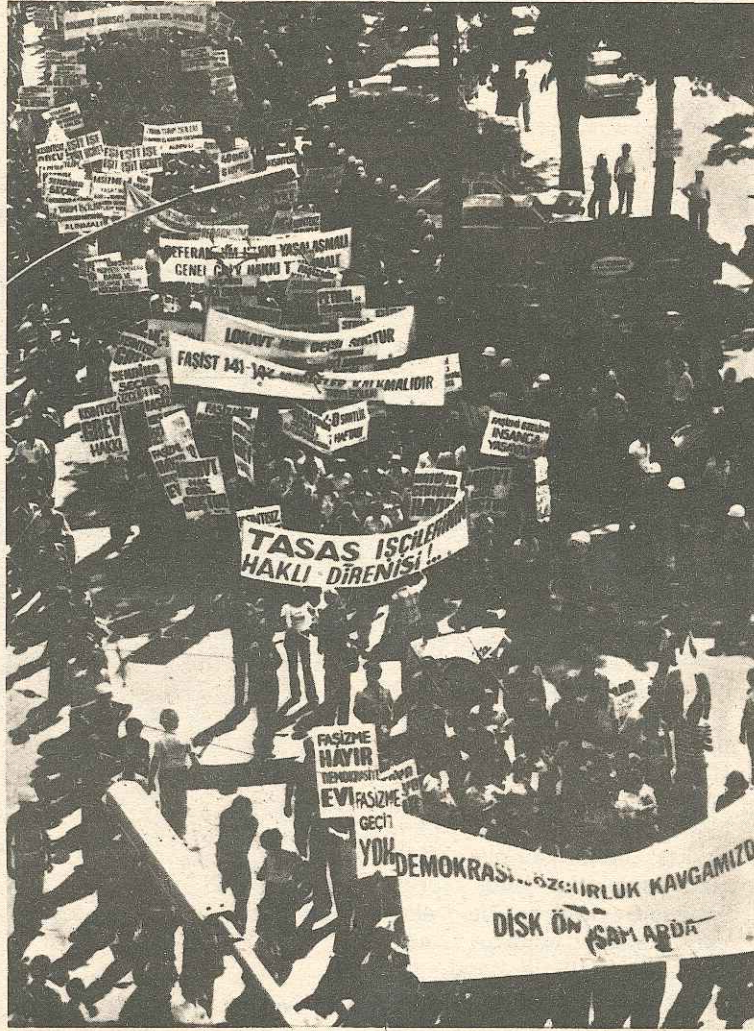

Genel Başkan Kemal TÜRKLER DİSK'in 9. Kuruluş Yıldönümü kutlama şöleninde yaptığı açış konuşmasında özetle şunları söylemiştir.

Faşizmin çizme seslerinin yükseldiği şu günlerde, eminim ki birer, birer hepimiz aynı şeyi düşünüyoruz. Başta gelen kaygımız, örgütümüzü kara saldırının ateşinden korumak, onu güçlendirmek ve yüceltmektir. Biliyoruz: sermayenin anası da, babası da, vatan ve milleti de kârdır. Bu bir avuç parababasının doymak bilmez iştahını dizginleyecek ve giderek ortadan kaldıracak en önemli güç işçi sınıfıdır. Hele işçi sınıfı, devrimci sınıf sendikalarında örgütlüyse, sömürsüz ve baskısız bir toplum mücadelesi daha geniş kitleleri kapsar ve hızla güçlenir. Türkiye'mizde, bu sendikal sınıf

örgütü, DİSK'tir. İşte bu yüzden, aşırı kâr peşinde koşan tekelci sermayenin hedefi, herşeyden önce, işçi sınıfının örgütlü gücü ve onun öncü sendikal örgütü DİSK'tir. Fakat, bu sömürücüler çetesinin vücü, örgütlü mücadelemizi yok etmeye, bölmeye ve zayıflatmaya asla yetmeyecektir. Şu anda, buradan çarpan binlerce yürek, göz ve yaratıcı el, örgütüne sahip çıkarken, işçi sınıfımıza ve emekçi halkımıza yardım elini, dostluk ve kardeşlik elini uzatıyor. Uzun yılların birikimi olarak, dokuz yıl önce sadece 30.000 işçinin kaldırdığı dayanışma ve birleşme bayrağı her geçen gün yeni bir işyerinde yükseliyor. Bir çiğ gibi çoğalıyoruz. Saflarımız sıklaşıyor. Fabrikalardan yükselen sınıfımızın kurtuluş bayrağı, tarlalarda, bürolarda, atölyelerde, okullarda

Devamı 7. sayfada

İşçi sınıfımızın demokratik sınıf ve kitle sendikal örgütü olan DİSK'in en ön saflarında yer aldığı diğer ilerici demokratik kitle örgütlerinin azimle katıldığı demokrasi mücadelesi faşizme karşı en etkin kitle duvarını ördü.

İşçi sınıfımız, DİSK, emekçi halkımız ve tüm ilerici örgütler 1975'de olduğu gibi, 1976'da da öğretmen, memur, teknik eleman, öğretim üyesi v.b., tüm çalışanların grev ve toplu sözleşmeli sendikalaşma hakkı için mücadelelerini sürdürecektir. İlerici halk güçleri, işçi sınıfımızın öncülüğünde özgürce düşünme ve örgütlenme özgürlüğünü engelleyen 141 ve 142. maddelerin kaldırılması, grev hakkının kullanılmasındaki kısıtlamaların kaldırılması, dayanışma ve genel grev hakları için Anayasal mücadelelerini sürdürecektir.

Yargıtay Hukuk Genel Kurulunun referandumu yasa dışı ilân eden kararı, toplumsal gerçeklerimize ve Anayasamızdaki demokratik temel ilkeye ters düşmektedir. İnsan hak ve özgürlüklerine, Anayasadaki sendika seçme özgürlüğüne karşı olan bu karar karşısında ve referandumun yasalasması konusunda DİSK, mücadelesine devam edecektir.

demokrasi mücadelesi ve sendikalar

Tekellerin dünya çapındaki egemenliği, yani emperyalizm, ilk başta dünya işçi sınıfı olmak üzere köylüleri, zanaatkarları, esnafı, aydınları, öğrencileri, kadınları, geri bıraktığı ülkelerin halklarını eziyor. Giderek orta ve küçük boydaki işverenlerin çıkarlarını da kısıtlıyor.

Sendikalar, ilerici siyasal partiler, öğretmen dernekleri, mühendis ve mimar odaları, teknik eleman örgütleri, barolar, gazeteci dernekleri, memur dernekleri, öğrenci dernekleri, kadın dernekleri, ilerici basın ve yazarlar, halktan yana bütün örgütler, tekellerin egemenliğine karşı demokrasi mücadelesi veriyorlar.

Bilimsel ve teknik devrim, kapitalist toplumun yapısında değişikliklere yol açıyor. Bilimle üretim, kapitalizmin tutucu yapısına rağmen, belirli bir ölçüde iç içe geçiyor, elektronik, bilgisayarlar, programlanmış çalışma, üretimde daha fazla yer tutuyor, otomatik araçlar yetkinleşiyor ve yaygınlaşıyor. Bunun sonucunda daha üstün nitelikte, daha eğitilmiş işçilere ihtiyaç duyuluyor. Uzman işçi sayısı yükseliyor. Mühendis, kadro ve teknisyenlerin çıkarları işçilerin çıkarlarıyla daha büyük ölçüde bağdaşiyor. Onların büyük kısmı da işçi sınıfının yanında, demokrasiden yana bir tavır alıyorlar.

Tekellerin sözcülüğünü yapan radyo, televizyon ve gazeteler, hepsi de burjuvazinin olan bir

sürü parti bulunmasını demokrasiymiş gibi gösteriyorlar. Çoğulculuk demokrasiin özü değildir. Tekellerin iktidarı zaten sınırlı olan grev hakkını daha da kısıtlamak istiyor, grevleri, direnişleri yasaklamak için sıkıyönetim ilân ediyor, faşist 141 ve 142. maddeleri uyguluyor. İşçilerin ekonomik, sosyal ve siyasal taleplerini elde etmek için örgütlenme ve mücadele etme haklarının kısıtlandığı bir düzen demokratik değildir.

Günümüzde yürütülen demokrasi mücadelesi siyasal demokrasiinin sınırlarını aşıyor, ekonomik demokrasiyi de amaçlıyor. İşçiler ve bütün çalışanlar, örgütlenme, söz, düşünce toplantı ve basın-yayın özgürlüklerinin yanı sıra ekonomik taleplerde de bulunuyor. Bugün ekonomik talepler, ücret artışı isteğinden ibaret değildir. İşçiler sosyal sigortanın genişletilmesini, kitle sağlığına gereken önemin verilmesini, konut sorununa çözüm getirilmesini, demokratik bir plânlama yapılmasını, demokratik eğitimin gerçekleştirilmesini, işyerinin yönetimine katılma ve tekellerin ekonomisini denetleme hakkının kendilerine tanınmasını istiyorlar. İş

Kanununun 13 ve 17. maddelerinin kaldırılmasını, sendikanın işyerindeki çalışma olanaklarının artırılmasını, eğitim izninin uzatılmasını istiyorlar. Bütün bu talepler, tekellerin mülkiyetini sınırlamaya yöneliktir.

Dünya kapitalizminin bunalım içersinde olması, iç içe geçmiş bir şekilde yürütülen siyasal ve ekonomik demokrasi mücadelesinin önemini artırıyor. İşçilerin demokratik direnişleri, zaten hasta olan tekellerin bacaklarını daha çok titretiyor. Asgarî geçim indiriminin asgarî ücret düzeyi olarak saptanması, tarım işçilerinin sosyal güvenliklerinin sağlanması, Sosyal Sigortalar Kurumu'nun özyönetime kavuşturulması, doğal kaynakların ulusallaştırılması enerji bakımından dışa bağımlılığa son verilmesi, ihracat ve ithalatın devlet kurullarınca yapılması, toprak reformu gibi işçilerden ve halktan yana demokratik reformlar, tekellerin egemenliğini kısıltacaktır.

Butün bu demokratik istekler doğrultusunda, yabancı ve işbirlikçi tekellerin ekonomi üzerindeki hakimiyetini kısıtlamak için, çıkarları tekellerinkine çatışan

herkesin, yani ulusun çoğunluğunun işçi sınıfıyla aynı yönde davranmasının, eylem birliği yapmasının, fiilen ittifak kurmasının sağlanması gerekiyor.

Demokrasi mücadelesi, sömürünün sebebine karşı yönetilmiş etkin bir silâhtır. Demokrasi mücadelesinin özü, günümüzde anti-kapitalisttir, sosyal ilerlemeyi sağlayıcıdır, sosyalizmi yakınlaştıracıdır.

İşçi sınıfının en büyük kitlesel örgütleri olan sendikalar, demokrasi mücadelesinde önemli bir rol oynarlar. İdeolojik çıkar birliği aranmaksızın bütün işçiler, emekçiler ortak çıkarları etrafında Sendikalarda toplanırlar. Bir sendikaya herşeyden önce, çıkarların savunulmasını sağlayan örgüt olduğu için girilir. Bu ortak çıkarların temelinde sınıf mücadelesi bulunur. Emekçiler tek tek patronlara, patronların tümüne ve patronların yararına çalışan bir iktidara karşı, kendi ekonomik, sosyal ve siyasal çıkarlarını savunmak için Sendikalarda bir araya gelirler.

Günümüzde sendikaların önünde duran somut hedef, toplumu demokratik dönüşümlere uğratmaktır.

disk'in 9. yılı üzerine

Sendikacılık alanında işçi sınıfının gerçek temsilcisi DİSK kurulduğunda, işçiler ve namuslu aydınlar arasında bayram havası esmiş işçi sınıfı ekonomik mücadelesinin yanında DİSK'in kuruluşu ile birlikte politik mücadele çizgisini de sağlam temeller üzerine oturtmuştur.

Bunun içindir ki DİSK kuruluşunda namuslu aydınlar tarafından övgüyle karşılanırken sermaye sınıfının ve çıkar çevrelerinin de boy hedefi olarak saldırılara uğramış ve yergilerle karşılanmıştır.

9. cu kuruluş yıldönümünü kutladığımız DİSK'in bu dönemde işçi sınıfına kazandırdığı boyutlar ve bu boyutların ibresi Türkiye'miz için aydınlık günlerin ufkunu gösterirken, çıkar çevreleri ve işçi sınıfının örgütlü mücadelesinden rahatsız olanların uykularını kaçırmaya başladı.

DİSK yüzeyde bakılınca ayrı görülen fakat temelde birleşen iki ayrı grubun (Sermaye çevreleriyle göşist, maoist, troşkist, sosyal faşistlerin saldırılarına hedef olmaktadır. Her geçen gün saldırılar yoğunlaşıyor.

ve saldıranlar hırçınlaşıyorlar. Çünkü DİSK bilimselliği açıklığı ve içtenliği ile verdiği mücadelede işçi sınıfına sınıf bilimini kazandırmakla kalmamış, dünya ve yurt içindeki olayları da zamanında ve doğru olarak değerlendirerek aldığı isabetli kararlarla emekçi kitlelere büyük hizmetler getirmiş böylece geniş kitlelerin de saygınlığını kazanmıştır.

DİSK'in doğru ve bilimsel uğraşları aynı zamanda Türkiye'de kapitalizmin örtündüğü perdeyi de aralamış çirkin ve iğrençliğini gözler önüne sermiştir.

Türkiye'de kapitalizmin ilişkileri kesinleşmiş ve bir çıkmaza dayanmıştır, aşağıdaki HİTLER mantığını sergiliyerek çıkmazdan kurtulmaya çalışmaktadır. Bakın ne diyor HİTLER KAVGAM ADLI KİTAPINDA; «Lüzüm ve zaruret görürsek yabancı topraklar elde etmek için hak hasıl olacaktır, işte o vakit saban yerini kılıca bırakacak ve harbin göz yaşları istikbaldeki dünyanın hasatını hazırlayacaktır.»

Günümüz Türkiye'sinde aydınlar hapsediliyor, öğretmenler sürgün oluyor, kitaplar toplatılıyor, faili meçhul siyasi cinayetler işleniyor, demokratik kuruluşlar ve en önemlisi işçi sınıfının sendikal hareketleri hedef alınarak komando saldırıları işçiler üzerinde yoğunlaştırılıyor. Ve hergün bu saldırılar şiddetini artırıyor. Saldıranlar bu korunmaktan öteye siyasal iktidarın yöneti-

cilerince taltif ediliyorlar. Yargı organlarının kararları hiçe sayılarak anayasa rafa kaldırılmış, artık sosyal hukuk devletinin yerini polis devleti almıştır. Türkiye'de. Öldürülen gençlerin ve ezilen işçilerin analarının göz yaşları bir avuç azınlığın istikbaldeki dünya hasatlarını hazırlayacaktır.

İşte kapitalizmin mantığı budur çünkü kapitalizm faşizmin örtülü adıdır. Sungurlarda işçileri jurnallayanlar, Maden-iş kongrelerini basanlar işçi sınıfı bilimini halka öcü gibi göstererek ajanlarla birleşerek anarşi yaratanlar temelde faşistlerle birleşiyorlar. Bu genel bir olgudur. Ama asıl sözümüz onlara değil onlar biliniyor, biliniyor ki onların amacı işçi sınıfını bölmek ve kapitalizmin yaşamasına olanak yaratmaktır.

Ya siz salon sosyalistleri ya siz.

Türkiye'de HİTLER mantığının sahnede olduğunu göre göre DİSK'in demokratik hak ve özgürlüklerin kazanılması için ilerici kuruluşları yapılan güç birliğini sapmacılık sayanlar, hele işçilerin birleşmesini kuru kalabalık sayanlar, kafanızda oluşturduklarınızı sayfalara döktükten sonra imzaşörler bulsanızda bir şey değişmez, yaptıklarınız ihanet değilde ruhen hasta olduğunuzla hükmetmek için doktor olmaya gerek vardır.

İşçi sınıfı biliminin hamiliğini yapmayın boşuna tapusunu veren olmaz ve yine şunu iyi bilinki DİSK pratik deneylerin verdiği erginlik içinde kuruluş bildirgesindeki ilkeleri ışığında tarihi görevini en doğru bir biçimde yapacaktır. Siz çingene çadırı kuranlar, işçi sınıfı sizi tecrit edecektir. Bekleyin, görün aksi düşünce de iseniz hodri meydan.

KAPİTALİST TEKELLERİN KARŞISINDA, İŞÇİNİN YANINDA KÖYLÜ DE VARDIR

İrvem KESKİNOĞLU
Eğitim Dairesi Uzmanı

Günümüzde kapitalist tekeller yalnız işçi sınıfını sömürüyorlar. Köylerdeki emekçileri, bütün çalışanları, yani ulusun büyük çoğunluğunu sömürüyorlar. Kapitalist tekellerin sömürüsüne karşı işçinin, köylünün, memurun, bütün çalışan hayatını kazananların elele vermesi gerekiyor. EMEKTEN YANA, İLERİ DEMOKRATİK BİR DÜZEN kurma mücadelesinde işçi sınıfı başı çekiyor. Çünkü, sanayinin, bilim ve tekniğin gelişmesiyle birlikte işçilerin sayısı da gittikçe artıyor; zenginliklerin büyük kısmını işçi sınıfı üretiyor ve emekçilerin içindeki en örgütlü, en bilinçli kesimi işçi sınıfı meydana getiriyor. Ama işçi sınıfı bu mücadelede yalnız değildir, yalnız kalmaz. Kapitalist tekellere karşı mücadelede işçi sınıfının en büyük yandaşı köylülerdir. İşçilerin, yanlarında köylü kitlelerinin desteği olmadan kapitalist düzeni değiştirebildiği hiç görülmemiştir. Tarih bunun örnekleriyle doludur.

Ülkemizde kapitalizm köylere de girmiştir. Özellikle 1950 den bu yana eski toprak ağaları traktörle, biçer-döğlerle tarım yapıyorlar, sulama kanallarından, fenni gübreden yararlanıyorlar. Topraklarını yarıcıya, ortakçıya, marabaya vermek yerine bu topraklarda ücretli ırgat çalıştırmayı git-

tikçe daha fazla tercih ediyorlar. Yani giderek kapitalistleşiyorlar. Öte yandan şeker pancarı, ayçiçeği, zeytin, tütün, fındık, çay gibi sanayide kullanılan ürünler daha fazla ekiliyor. Bu malları üreten köylü, karşısında alıcı olarak fabrika sahiplerini yada fabrika sahiplerine satmak için alım yapan tüccarı buluyor. Ürettiği mal kapitalistler tarafından ucuza kapatılıyor. Kapitalizmin köylere girmesi bundan ibaret de değildir. Köylü sattığı mahsulden aldığı birkaç kuruş parayı gaza, lastik ayakkabıya, radyoya, boyalı gazozu, gücü yeterse traktöre ve yedek parçaya veriyor. Yani bir eline gelen para öteki elinden çıkıyor. Ama işçi sınıfı bu mücadelede yalnız değildir, yalnız kalmaz. Kapitalist tekellere karşı mücadelede işçi sınıfının en büyük yandaşı köylülerdir. İşçilerin, yanlarında köylü kitlelerinin desteği olmadan kapitalist düzeni değiştirebildiği hiç görülmemiştir. Tarih bunun örnekleriyle doludur.

Ülkemizde kapitalizm köylere de girmiştir. Özellikle 1950 den bu yana eski toprak ağaları traktörle, biçer-döğlerle tarım yapıyorlar, sulama kanallarından, fenni gübreden yararlanıyorlar. Topraklarını yarıcıya, ortakçıya, marabaya vermek yerine bu topraklarda ücretli ırgat çalıştırmayı git-

SELÂM OLSUN ÇUMİTAŞ İŞÇİLERİNE

X. Bölge Temsilciliğimize bağlı ÇUMİTAŞ işyerinde çalışan 350 işçi kardeşimiz; 26/2/1975 tarihinde başlattıkları ve yedi ay sonra başarı ile bitirdikleri şanlı grevlerinin birinci yıldönümü nedeniyle düzenledikleri şölende "Greviniz Türkiye İşçi sınıfına armağan olsun" diye haykırdılar.

Çumitaş'ın Yiğit İşçileri

T. MADEN-İŞ SENDİKASI GENEL BAŞKAN VEKİLİ VE ÖRGÜTLENME DAİRESİ BAŞKANI HAKKI ÖZTÜRK'ÜN MESAJI

Sizleri yürekten kutluyorum. Sizlerin başarısını kutluyorum.

Sizler bu akşam başarı ile sonuçlandırdığınız bir grevinizin yıl dönümünü kutluyorsunuz. İlk bakışta kutlanmağa değer bulunmayacak bir olay sayılır greviniz. Çünkü, grevler, artık ülkemizde işçi sınıfımızın sık kullandığı bir demokratik hakkı olmuştur. İşçi sınıfımız ilk grevini, bilindiği gibi 1872 yılında yapmıştır. Bu grev hiç unutulmamalıdır. Bu grevde müslüman ve hristiyan işçiler birlikte işverenine karşı çıkmışlardır. Din farkını unutarak, emek ve hak mücadelesinde «işçi» olmada birleşmişlerdir. Bu grev 104 yıl önce yapılmış ve işçilerin şu veya bu yolla bölünemeyeceğini açıkça göstermiştir. İşçi sınıfımızın bu bölünmezliğini görmeyenler ve onları halâ meshep kavgaları içinde tutmağa çalışanlar, onları doğru batılı diye ayırmağa uğraşanlar utanmalıdır.

Grevleri yüz yıldan fazla bir süredir yaşamına geçiren sınıfımızın Çumitaş grevini kutlamağa değer bulması anlamlıdır ve de çok yerindedir.

Bu grev, Çukurova yöresinde işçilerin bir yasal hakkını kullanmasına kimsenin gücünün yetmeyeceğini o yöreye göstermesi, kabul ettirmesi açısından önemlidir.

Bu grevi siz başlattınız, siz yürüttünüz, siz çilesini çektiniz, siz oynanan oyunları gördünüz yaşadınız. Bunu kırma ve sonucusuz bırakma girişimlerini sizler biliyorsunuz. Kimler kimin yanında yer tuttu. Neler yapmaya çalıştılar, neleri yapabileceklerini hep gördünüz. Ancak, her şeye rağmen zafer sizin oldu. Siz işte bu zor kazanılmış zaferi kutluyorsunuz. Bizim için sonuç önemlidir. Şimdi suçlu arayacak değiliz. Tarih bunları teker teker yazacaktır. Yasal haklara saygıda kusur edenlere, emeğimizi gaspetmeye çalışanlara karşı gelecek mutlaka acımasız olacaktır.

Sonuç şudur:

1 — Birliğimiz, ölüm pahasına sonuçlanmıştır.

2 — Bundan böyle birliğimizi kimse bozamazacaktır.

3 — Gelecekte grev için yasal hakkımız doğduğunda bu grevi de yapacağız. Bunu da kimse önlemeyecektir.

Bu grevden sonra ortaya çok önemli bir konu daha çıkmış ve tarafımızdan iyi kavranmıştır. O

da, ekonomik mücadelemizin politik mücadelemizle tamamlanması gerektiğidir. Biz işçiler olarak, politikanın ne dışında ne de üstünde olacağız. Aksine tam içinde olacağız. Yine yasal sınırlar içinde, siyasete ağırlığımızı koyacağız. Esasen işçi sınıfının politik hayatta yerini almasının ülkemiz açısından son derece zorunluluk vardır. Üretici olmamızdan gelen temizliğimiz, üstün insan ve ülke sevgimiz yurdumuzu çok yüceltecektir. Barışçılığımız tüm ülkemiz hayatına yansacaktır. Demokrasi güzelliğini ve vazgeçilmezliğini bizimle kazanacaktır. İşçiler demokrasinin de, barışında, garantisidir.

Bizleri buraya varmaktan alıkoyma girişimleri sonuç veremeyecektir. Kazandığımız yasal haklarımızı kiskanıklıkla koruyacağız. Yeni yasal haklar, alacağız.

İşçi arkadaşlarım, gecenizi Maden-iş Sendikamız adına sevgilerle kutluyorum. Daima birlikte olacağız.

Son söz olarak şunu diyorum. İşçi sınıfını yasaların dışına kimse çekemeyecektir. Ancak işçi sınıfı herkesi yasal sınırların içine alacaktır.

Yarınlar hepimizin olacaktır. Saygılar sunarım.

**İŞÇİ ARKADAŞ
BU GAZETESİ
OKU. OKUT.
KÖYÜNE GÖNDER.**

DİSK ELKA GREVİNE FİİLEN EL KOYDU

ELKA grevcileri, grev yerlerine konulan işçi sınıfını şaşır-
tıcı nitelikteki ters akımların pankartlarını yırttılar.

ELKA Grevcilerine Sendikamız tarafından 2 Mart Salı günü
grev yardımı yapıldı.

İst.-Kartal'da kurulu ve 900 işçinin çalıştığı ELKA işyerinde DİSK üyesi ASİS Sendikasının üç ay önce başlattığı greve, bu sendikanın DİSK ilkeleri ve DİSK prensipleri dışına çıkması nedeniyle DİSK tarafından fiilen el-konulmuştur.

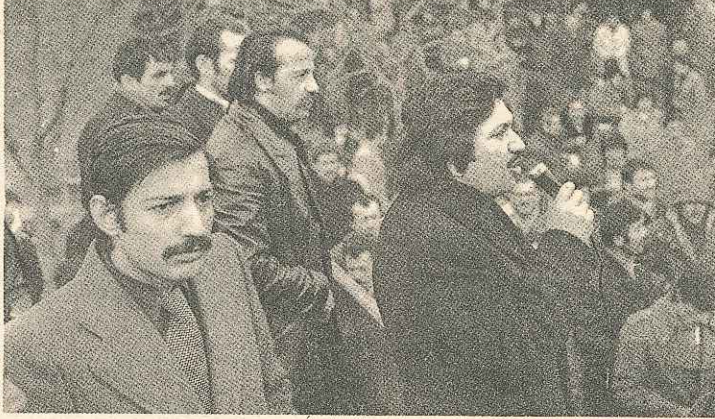
DİSK Yürütme Kurulu ELKA grevinin yönetilmesi konusunda sendikamızı görevlendirmiştir. Bu na göre sendikamızdan Murat Han Bedel ve Dursun Sabur grev yerinde sürekli olarak bulunacak-

lar ve Pendik 4. Bölge Temsilci-miz Halit Erdem'e karşı sorumlu olacaklar.

Sendikamız Genel Sekreteri Mehmet Ertürk ise bu grevin DİSK'e karşı sorumlusu durumunda bulunmaktadır.

Grevin Maden-İş yönetimine geçmesinden sonra, greve katılmayan ve fabrikada çalışmaya devam eden işçilerde greve katılmaya başlamışlardır.

Grevciler mücadelesine yılmadan devam edeceklerine dair «ant» içmişlerdir.

ELKA grevinde 28 Şubat 1976 Cumartesi günü bir toplantı düzenlendi. DİSK'e bağlı çeşitli işyerlerinden gelen 3000 işçinin katıldığı toplantıda birer konuşma yapan DİSK Yürütme Kurulu üyesi ve Sendikamız Genel Başkan Vekillerinden Mehmet Karaca ve Sendikamız Genel Sekreteri Mehmet Ertürk, ELKA Grevine DİSK'in fiilen elkoymasının nedenlerini anlatmışlar ve özetle şunları söylemişlerdir.

MEHMET KARACA: «ELKA'da YENİLGİ OLMAYACAKTIR»

«DİSK'e bağlı ASİS Sendikasının üç ay önce başlattığı ELKA grevine DİSK'in neden sahip çıktığı konusunda bir takım tereddütler ortaya çıkmıştır. DİSK, üye sendikanın bu grevdeki yanlış tutumunu enine boyuna görmüş ve ELKA grevine elkoymuştur.

ASİS Sendikası yöneticileri ile DİSK Yürütme Kurulu olarak yaptığımız görüşmelerde yöneticilerden şunu istedik. **ELKA'da bu grevi DİSK fiilen üsleneyecektir.** Bu grevin yönetimini fiilen DİSK ele alacaktır.

Sendika yöneticileri ilgili kuru-
rullarda yaptıkları görüşmeler neticesinde, DİSK Yürütme Kurulu-na ASİS Sendikası adına yetki belgesi vermişlerdir. Bunun üzerine DİSK Yürütme Kurulu, bu grevin yönetimiyle ilgili olarak Türkiye Maden-İş Sendikasına görev vermiş ve grevcilere mad-di yardım yapılmasını kararlaştır-mıştır.

ELKA grevcilerine ilk grev yar-dımını Türkiye Maden-İş Sendi-kası yapacaktır. Şunu herkes bil-sinki... Türkiye Maden-İş Sendi-kasının tarihinde, yaptığı grevler neticesinde yenilgi yoktur. Bura-da da yenilgi olmayacaktır.

MEHMET ERTÜRK :
«ELKA Grevi MADEN-İŞ'in
OKUZUNCU GREVIDİR.»

«ELKA'da tam 100 günden beri grev sürmektedir. Bu grev, bu güne dek DİSK ilkeleri ve DİSK prensipleri içerisinde yürütülmüştür. Açıkça söylüyorum buraya konulan barakada işçilere DİSK'e nasıl küfür edilir o öğretilmiştir. Babasından harçlık alarak, işverenlerin işçileri sömürdüğü gibi babasını sömüren birtakım maceracılar devrimcilik yapmakta, işçilerin lideri olmak istemektedirler. İşçiler ölmüşmüdür? İşçiler kendileri liderdir. Kendi mücadelelerini kendileri sürdüreceklidir.

Sonuç olarak şu anda 900 işçinin çalıştığı bu fabrikada 600 işçi greve iştirak etmiş, 300 işçi de fabrikanın içinde çalışmaktadır.

Şu anda DİSK bünyesinde 14 tane grev yürütülmektedir. Ve hiçbir grevde, bu grev hariç, içeride çalışan işçi yoktur.

Bu grevlerin 8 tanesi yönetiminde bulunduğumuz Türkiye Maden-İş Sendikası tarafından yürütülmektedir. ELKA Grevide bundan böyle sendikamızın 9 ncu grevidir. ELKA grevi bundan böyle DİSK ilkeleri ve DİSK prensipleri, Maden-İş ilkeleri ve Maden-İş prensipleri içerisinde yürütülecektir.»

Türkiye'de sermaye kesiminin geçmişte olduğu gibi bugünde planları olduğunu ve planlarının en önemli bölümünde devrimci sendikaları kapatmak ve onları dağıtmak olduğunu söyleyen Ertürk, bu konuda şunları söylemiştir.

«Daha 1970 yıllarında meclisten yasa çıkararak, devrimci sendikaların kapatılması düşünülmüş ancak DİSK bünyesinde toplanan devrimci işçiler, yiğit işçiler bir 15-16 HAZİRAN OLAYI ile onların plânına cevap vermiştir. Yasanın meclisten çıkmış olmasına rağmen, pratikte uygulama olanağı bulunamamış, yasa, ölü doğmuştur. Yiğit işçiler o yasanın uygulanmasına asla fırsat vermemişlerdir.»

Sermaye sınıfının bu tür plânlarına paralel olarak DİSK'in nasıl yokedileceğine dair yeni plânlar hazırlandığını ve bu konu için Tarabya Otelinde ve Gemlik'te sermayedarların gizli toplantılar yaptıklarını hatırlatan Ertürk, konuşmasının bu bölümünde şöyle demiştir.

Sonuçta aldıkları karar şu idi: «Biz bu fabrikaları her işyerinde greve götürülim. Grevde işçiye para ödeyemez duruma düşsünler ve bu yolla bu sendikaları silip atalım» demişlerdir.

Bu plânın sonucu olarak 2500 işçinin çalıştığı Türk Demir Dökümde grev başlamış ve o yıl Ereğli Demir-Çelik'te dahil olmak üzere 18 dizi grev yapılmıştır. Bu grevlerde sadece Türkiye Maden-İş Sendikasının ödediği para 40 milyonun üzerine çıkmıştır. Bizi ekonomik açıdan da çökartememişlerdir ve çökartemeyeceklerdirde.»

Konuşmasına TARIŞ'te ve SEY DİŞEHİR'de işçilere yapılan silahlı komando saldırılarında dağınarak devam eden Ertürk, Seydişehir'de dışarıdan getirilmiş 30

tane silahlı adamın devletin polisiyle birlikte işçiye kurşun sık-tığını ve Seydişehir işçilerinin sermayenin güdümünde olan bir sendikanın bünyesine götürüldüklerini anlatmış ve buralara bizzat MC iktidarı tarafından komandolar getirilmekte ve Türkiye'nin başına bir faşizm getirilmek istenmektedir demiştir. Ertürk, sözlerini şöyle bitirmiştir.

«Asıl mücadele onların karar-gâhi durumunda olan Kırıkkale'de verilecektir. Başımızın yok olması pahasına Kırıkkaleyi almaya karar verdik.»

GÖZÜMÜZDE HANGİ SINIFIN GÖZLÜKLERİ VAR?

YILDIRIM KOÇ
Toplu Sözleşme Dairesi Uzmanı

İster farkında olalım, ister olmayalım, dünyaya daima şu veya bu sınıfın gözlükleriyle bakarız. Herhangi bir olayı bu gözlüklerle görürüz, ona göre değerlendiririz.

Diyelim ki bir iş kazası oldu. Gözümüzde patronların gözlükleri varsa olaya nasıl bakarız? «İşçi dalgınlık yapmasaydı kaza olmazdı» deriz. «Tazminat koparmak için mahsus elini makinaya kaptırdı serseri» diyenler bile çıkar. Gözümüzde işçi sınıfının gözlükleri varsa aynı olaya nasıl bakarız? «Patron o preste gerekli emniyet tertibatını alsaydı, işçi arkadaş iyi beslenseydi, fazla mesailerde yorulmasaydı iş kazası olmazdı»

deriz. «İş kazasının sorumlusu karını artırmak için emniyet tedbirlerini ihmal eden ve işçiyi düşük ücretle aşırı şekilde çalıştıran patrondur» deriz. Yani aynı olayı iki ayrı gözlükten ayrı ayrı yorumlarız. Kadınlara nasıl bakarız? Eğer kadına sadece beraberce sevişilen yeri mutfak olan bir mal olarak bakarsak gözümüzde patronların gözlüğü vardır. Sinemalarda oynayan açık saçık seks filmleri gözümüze bu tür bir gözlük yerleştirmeye çalışır. O filmlere gidip eğlenenler kadını bir mal gibi görmeye başlarlar. Yani fabrikada işçi olarak çalışsalar bile dünyaya burjuvazinin dünya görüşüyle (gözlükleriyle) bakarlar.

Gözünde işçi sınıfının gözlükleri olan, yani dünyayı işçi sınıfının dünya görüşü açısından yorumlayan bir işçi, kadına ne gözle bakar? o işçinin gözünde her kadın bir mücadele arkadaşıdır. Alınıp satılan mal değildir. Hayat arkadaşıdır. İşçi sınıfının kurtuluş mücadelesinde omuz omuza beraberce döğüşeceği bir insandır.

Patronlar dünyaya daima patron sınıfının gözlükleriyle bakarlar. Ama işçiler ve diğer emekçiler dünyaya daima işçi sınıfının gözlükleriyle bakmazlar. Bir çok işçi farkında olmadan patronlar sınıfının gözlüklerini takar, patronlar sınıfının dünya görüşünü savunur. «Patron bizim babamızdır. Bizze verdiği ekmeğe nankörlük etmeyelim» diyen işçi burjuvazinin gözlüklerini takmakta-

dır. «Bizim çıkarlarımızla patronların çıkarları ortaktır. Sınıf diye bir şey yoktur. Biz imtiyazsız, sınıfsız bir milletiz» diyen işçiden grevde hayır gelir mi? «Biz işyerinde bir aileyiz. Sınıflar var ama bu sınıflar birbirleriyle mücadele etmeden de kardeşçe yaşamalıdır» diyen işçiye nereye kadar güvenebiliriz? Gözün de burjuvazinin gözlükleri olan işçilere mücadelede fazla güvenilmeyeceğini bütün işçi arkadaşlar çok iyi bilmektedirler.

İşçi sınıfının kurtuluş mücadelesi (yani sömürünün olmadığı bir toplum kurma mücadelesi) ancak işçi sınıfının dünya görüşüne sahip insanlarca yürütülebilir. İyi bir ekonomik ve demokratik mücadele vermemiz işçi sınıfının dünya görüşünü iyi öğrenme-

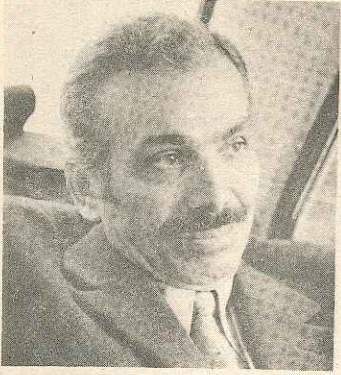
mizle mümkündür.

Dünya görüşü dediğimiz şey ideoloji de diyebiliriz. Yani ya burjuvazinin ideolojisine (dünya görüşüne) sahibizdir, ya da işçi sınıfının ideolojisine (dünya görüşüne). Gözümüzde ya patronlar sınıfının gözlükleri vardır, ya da işçi sınıfının gözlükleri.

Bu iki dünya görüşünün dışında bir dünya görüşü yoktur. Bu iki ideoloji (dünya görüşü, gözlük) birbiriyle sürekli mücadele halindedir. Çevreyi gözlüksüz göremeyiz. Muhakkak bir gözlük takacağız. Biz işçiler olarak işçi sınıfının gözlüklerini takalım, işçi sınıfının dünya görüşüne, yani ideolojisine sahip çıkalım. İşçi sınıfı ideolojisini burjuva ideolojisini yenmesi için işçi arkadaşlarımıza işçi sınıfı bilimini öğretilim.

İŞÇİ SINIFIMIZ DİSK'İN 9. YILINI KUTLUYOR

İbrahim GÜZELCE
DİSK Genel Sekreteri

DİSK'in 9. uncu kuruluş yıldönümü üzerine Genel Sekreter İbrahim GÜZELCE'nin yazılı basın demecidir.

Bugün bütün yurttan ve bu ak-

şam İstanbul Spor ve Sergi Sarayında işçi sınıfımız devrimci sendikal örgütü DİSK'in 9. uncu yaş gününü kutluyor.

Dokuz yıl sonra varılan nokta, DİSK'in kuruluşunun ne kadar haklı ve gerekli olduğunu ortaya çıkarmıştır. 30.000 üye işçi ve 5 sendika ile kurulan DİSK, bugün 400.000 işçiyi temsil eden 25 ulusal sendikaların bağlı olduğu güçlü bir örgüt olmuştur. Yıllardır işçi sınıfımızı sermayenin güdümüne sokan, sınıf uzlaşmacılığı yapan Amerikan sendikacılığına karşı doğan DİSK'in ilkeleri örgütsüz veya başka örgütlere üye işçileri ve emekçileride etkilemektedir. Demokratik sınıf ve kitle sendikası olan DİSK en etkin ekonomik mücadele ile de-

mokrazi mücadelesini birleştirmiş ve anti-faşist, anti-emperyalist savaşın en önde gelen örgütlerinden birisi olmuştur. Bu akşam, binlerce bilinçli ve örgütlü işçi, sınıfının sendikal mücadelesinin dokuz yıl gibi kısa bir süre içinde vardığı bu ileri aşamayı kutlayacak ve yakın geçmişimizde işçi sınıfının kurtuluşu için savaşmış işçi önderlerini saygı ve coşkuyla anacaktır.

1967 Şubat'ından günümüze kadar, tekelci sermayenin Anayasa ve demokrasi düşmanlığı durmamıştır. Tersine hızlanarak devam etmiştir. 12 Mart zulüm rejimi, grevleri, işçi toplantı ve eylemlerini yasaklamış, zulüm ve terörü meşrulaştırmıştır. MC iktidarı aynı yolda ilerlemekte-

dir. Gamak'ta, Kozluda, Aliğa'da oynanan oyunların daha ince si ve daha dolaysız Sungurlar'da, Tarih'te, Seydişehir'de tezgâhlanmak istenmiştir. Yeni anti-demokratik toplantı ve gösteri yürüyüşleri yasası, referandumun yasaklanması, dayanışma ve genel grev haklarının tanınmaması, faşist cinayetler, silâhlı sokak saldırıları temelde işçi sınıfını hedef almıştır. Büyük burjuvazi, her şeyden önce, toplumumuzun en dinamik gücü işçi sınıfının örgütlü kesimini, onun gerçek sendikal temsilcisi DİSK'i bölmeyi ve yıldırma plânlamaktadır. İşverenlerin «çalışma barışı'na sahip çıkan, sınıf barışından yana sendikalar bu amaca hizmet etmektedirler.

Fakat, DİSK, zulüm ve baskı dolu 9 yıllık geçmişinden güçlenerek çıkmıştır. DİSK, yaşça genç, deneyce zengin, sorumlu ve kararlı devrimci ve ulusal bir örgüttür. Sağın, faşizmin ve ters (goşist) akımların saldırı ve taktikleri işçi sınıfımızın sendikal birliğinin DİSK'te gerçekleşmesini önleyemeyecektir.

Bu akşam, işçi sınıfımızın sendikal hareket tarihinin vardığı düzeyi daha da ileri götürmek için, DİSK'i Türkiye işçi sınıfının tek sendikal örgütü yapmak için yeni bir başlangıç noktası olacaktır. DİSK yaşayacak, fakat MC iktidarı ve tekelci sermaye tarihin karanlıklarına gömülecektir.

YAŞASIN DİSK ve TÜM DEMOKRATİK GÜÇLERİN BAĞLAŞIKLIĞI

Türkiye işçi sınıfının ulusal ve demokratik, sınıf ve kitle sendikal örgütü DİSK, 9 yaşında!

Bu mutlu günü 13 Şubat günü coşkuyla kutladık! Dünya işçi sınıfının yükselen mücadelesinin ayrılmaz bir parçasını oluşturan Konfederasyonumuz, bugün başta üyelerimiz olmak üzere tüm Türkiye işçi sınıfının ve yandaşlarının elleri, zekası, bilgi ve tecrübesi üzerinde yükseliyor! Devrimci ilkelerimiz anayurdumuzun dört bir yanında kurulu irili-ufaklı işletmeleri sarmıştır. Fabrikalarda, atölyelerde DİSK'in bayrakları dalgalanıyor.

Ülkemizde devrimci sendikacılık anlayışının ürünü ve öncüsü DİSK, 13 Şubat 1967'de 5 sendikada örgütlenmiş 30.000 işçi tarafından kuruldu. 12 Şubat 1967'de Çemberlitaş Şafak Sineması salonunda Türk-İş'ten ayrılış nedenlerini açıklayan 5 sendika, bu nedenleri belli başlı iki noktada topladılar:

1. Türk-İş, Amerikan Yardım Teşkilâtından dolaysız maddi destek görmekte, ülkemizde sınıf uzlaşmacılığı ve işbirliğini savunan Amerikan tipi sendikacılık anlayışını, Amerika'da eğitim gören yöneticileri ile sürdürmekte ve işçi sınıfını, burjuvazinin güdümüne sokmaktadır.
2. Türkiye işçi sınıfının yüzyıla yaklaşan mücadele tarihinin ve tarihsel görevlerinin zorunlu kıldığı davranış biçimi ise bağımsız örgütlenmesini gerçekleştirmek ve sömürsüz bir toplum kuruluşuna hizmet edecek devrimci sendikacılık anlayışını geçerli kılmak, hayata geçirmektir.

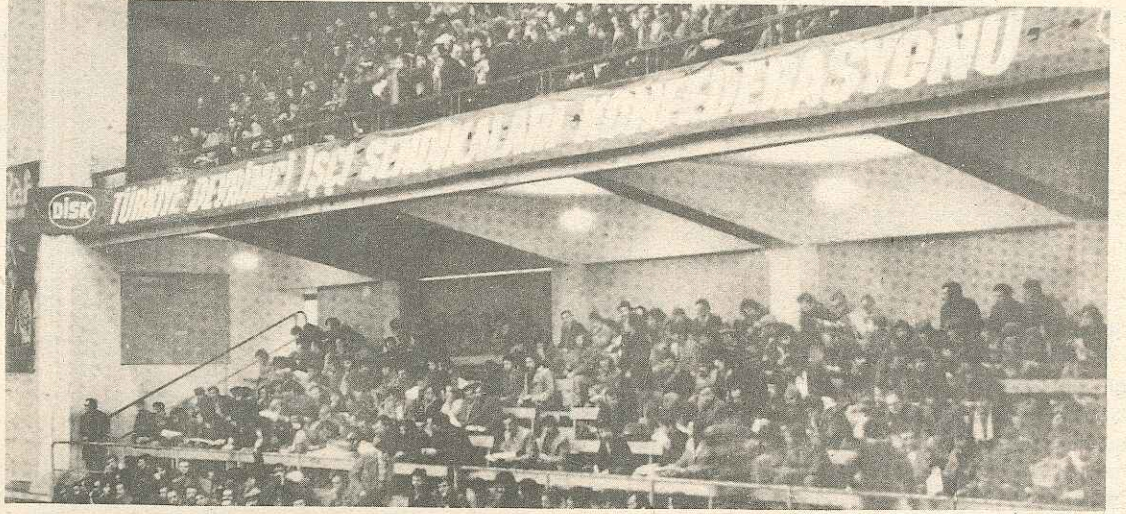
İşçi sınıfının şanlı tarihsel kavgasının bilincinde ve onun içinde olarak kurulan Türkiye Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK), 9. kuruluş yıldönümünü kutladığımız günümüzde, 400 bini aşan üyemiz ve 25 sendikamız ile ülkemizde geniş kitlelerin sevgi, saygı ve güven duyduğu bir kuruluş durumuna gelmiştir.

DİSK, bugün ulaştığı durumun yüz yılı aşan şanlı bir mücadele tarihinin ve bu tarihi yazan işçi sınıfının devrimci önderlerinin kan ve ateş boylarında sürdürdüğü yiğit kavgalarının kazanımları üzerinde bulunduğu bir an için dahi unutmuyor. 1967'den sonra da, burjuvazinin saldırılarına göğüs geren, bu uğurda canını ve tüm varlığını feda eden nice sınıfımız mensubunu saygıyla anıyoruz...

Ve bugün kavgaya, kıyasıya sürüyor... Kendi bireysel hırs ve çıkarları uğruna yurdumuzu yıkıma götürenlere, ülkemizin ezici çoğunluğunu oluşturan emekçi halkımıza sömürü ve kâr düzeninin kaçınılmaz sonuçlarını dayatanlara karşı sürdürülen haklı mücadele, uğradığı geçici başarısızlıklara rağmen, güçleniyor ve yükseliyor... Başta işçi sınıfımızı, DİSK'i, süregiden bağımsızlık, demokrasi, sosyal kurtuluş ve sosyalizm mücadelesine omuz veren tüm ilerici, demokratik güçleri hedef alan faşist baskıların nedeni budur... İktidarı ve egemenliği eline geçirmiş işbirlikçi büyük burjuvazinin ve onun faşist biçimli iktidarının memleketi yıkıma götüren ekonomik-politik uygulamalarını karşı duyulan tepki yığınsallaşıyor... MC'nin demokratik yoldan yıkılması tüm çalışanların ortak dileği haline gelmiştir.

Devrimci sendikacılık anlayışının bugüne kadar aldığı yolda daha ileri adımlar atmak ve işçi sınıfımızın devrimci sendikal birliğini DİSK saflarında sağlamak için yükselttiği mücadelenin başarısı için omuz vermek güncel görevlerimiz arasındadır.

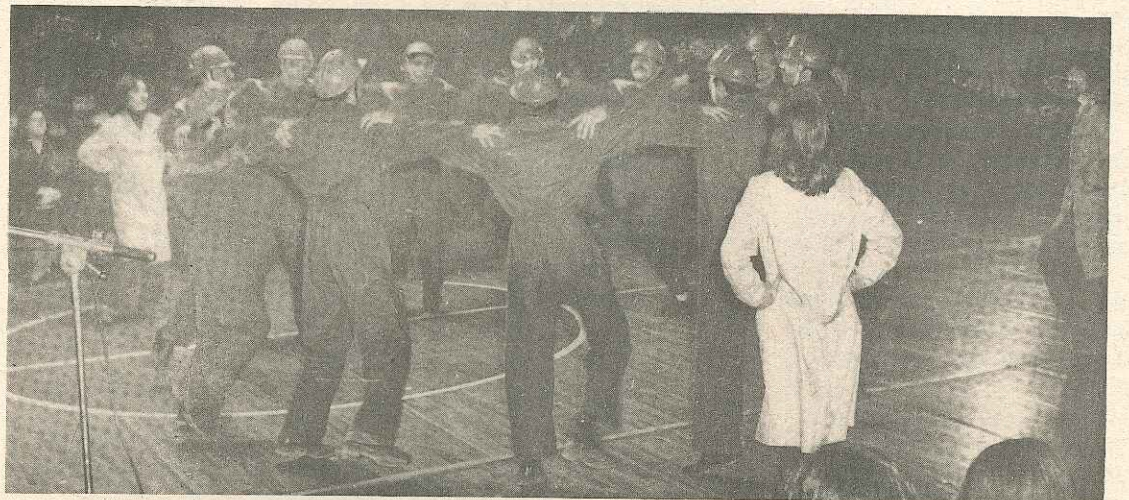
DİSK, yurdumuzun gerçek çıkarları için, emekten yana ileri demokratik bir ortam için çabalarına devam edecektir. İşçi sınıfının ortak çıkarları için çalışarak işçi sınıfının birliğini başarmak gerekiyor. Bu ve diğer sorunlarımızın çözümündeki başlıca güvenceyi, tabanımızın sorumlu ve kararlı bilinci oluşturuyor.

gelecek işçi sınıfınındır

yasaşın işçi sınıfının uluslar arası birliği

sömürsüz bir dünya istiyoruz

Burjuvazi güçlü bir ideolojik saldırı durumundadır. DİSK üyeleri ise bu saldırıya karşı durmak, cevap vermek zorundadırlar. Bu ise bilgili olmayı gerekli kılmaktadır.

Gerçektende ciddi bir sendikal hareket, geniş bir militanlar kadrosuna sahip olmak zorundadır. Hatta bu militanlar uzmanlaşmış olmalıdır.

Günümüzde sendikaların üye sayısı, yükledikleri büyük sorumluluk ve toplumsal rol, yetişmiş-uzmanlaşmış militanlara gerek duymaktadır.

Öte yandan, ülke soruları çok karmaşık ve griff bir durum almıştır. Burjuvazi her konuda çeşitli tuzaklar kurmakta, aslında, bir bütün teşkil eden konuları ayrı şeylermiş gibi göstererek hedef şaşırtmakta ve kafa karışıklığı yaratmaya çalışmaktadır.

Bütün bu olup bitenler karşısında, sendikalar, elbette üyelerini eğitmeli, onlara gerekli bilgileri verebilmelidir.

Sürdürülen eğitim seminerleri sonunda yapılan değerlendirmeler, seminerlerin başarılı olduğunu ortaya koyuyor. Üyelerimizin seminerlerden sonra kendi çabalarıyla eğitimlerine devam etmesi, özellikle DİSK dergisini ve MADEN-İŞ gazetesini izlemesi gerekiyor.

HİDROMAT'TA SÖZLEŞME

Fındıkzade-İST. 1. Bölge temsilciliğimize bağlı HİDROMAT ALÜMİNYUM PROFİL ve MAKİNA SAN. işyeri ile sendikamız arasında sürdürülen toplu sözleşme görüşmeleri anlaşmayla sonuçlanmıştır.

Varılan anlaşmaya göre 1.2.1976 - 1.2.1978 tarihleri arasında yürürlükte kalacak olan bu toplu iş sözleşmesinden 28 üyemiz faydalanacaktır.

Eskiden, bu işyerindeki işçilerin hemen tümü asgari ücretle çalışmaktaydı. Yapılan anlaşmayla üyelerimizin saat ücretlerine 1.2.1976 tarihinden itibaren 375 kuruş, 1.2.1977 tarihinden itibaren de 425 kuruş zam yapılmıştır.

Eskiden hiç verilmeyen ikramiye yeni sözleşmeyle 1. yıl 2 maaş tutarında 2. yıl 2.5 maaş tutarında yine eskiden verilmeyen yakacak, izin bayram, tahsil, askerlik yardımları bu sözleşmeyle her yıl için, yakacak yardımı 500.— TL. izin yardımı 750.— TL. dini bayramlarda 250'şer lira bayram harçlığı, evlenme yardımı 850 lira, doğum yardımı

650.— TL. üyenin ölümü halinde yakınlarına 3500.— TL. yakınlarının ölümü halinde üyeye 750.— TL. çocuk zammı 40.— TL. tahsil yardımı: ilk öğrenimde olanlar için 200.— TL., orta öğrenimde olanlar için 450.— TL., yüksek öğrenimde olanlar için 750.— TL. ve askerlik yardımı olarakta 850.— TL. verilecektir.

Üyelerimizin hafta içi fazla mesaisi % 75 zamlı, bayram, genel tatil günleri ve pazar günleri çalışan üyelerine fazla mesaisi % 100 zamlı ödenecektir.

Bunların yanı sıra üyelerimize çeşitli sosyal haklar ve iş sağlığı ve iş emniyeti konularında çeşitli haklarda sağlanmıştır.

İŞYERİNDE BİR AİLEMİYİZ ?

Her toplu sözleşme döneminde patronlar hep aynı şeyi söylerler. «Biz bu işyerinde bir aileyiz. Bizim menfaatlerimiz ortak. Bu fabrikanın kapanmasını ister misiniz? Biz de istemeyiz. Ama sizin istedikleriniz de çok fazla. Bu fabrikayı beraberce yaşatalım. Ekmek kapınızı kapatmayın», derler. Bunlara inanacak mısınız?

Patronlar kar etmek için fabrika açarlar. Biz ise yaşayabilmek için patronun fabrikasında çalışırız. Bizim ücretlerimizin artması patronun aleyhinedir. Yani patronlarla menfaatlerimiz ortak değildir. Patronların menfaatleriyle işçilerin menfaatleri karşı karşıyadır. Ama bir ailenin için-

de bu tür zıtlasmalar olur mu? Bu tür zıtlasmalar oldu mu ortada aile kalır mı?

Biz deriz ki, «Biz bir aile kuracaksak, bu aileyi patronlarla değil, diğer fabrikalardaki işçilerle kurarız. Bizim kardeşimiz patronlar değildir. Bizim kardeşimiz diğer fabrikaların işçileridir. Patronun kardeşleri de diğer fabrikaların patronlarıdır.»

Patronlar sınıfı (burjuvazi) sömürücü sınıf olduğundan sömürüyü gizlemeye çalışır. Sınıfların varlığını reddederek meseleleri çözümleneceğini sanır. Bizi aile masallarıyla uyutabileceğini sanır.

Bir çok işyerinde patronlar «aile babası» havası takınırlar. Bayramlarda maaşlara 100'er lira ekleyerek, işyerinde işçilerin yüzüne gülererek «baba

adam» ve iyi patron gibi gözükmeye çalışırlar. Sonra da bundan yararlanarak işçinin daha fazla mal üretmesini isterler. Yani kaz gelecek yerden yumurta esirgemezler.

Patronun iyisi olmaz. Patronun «baba adamı» olmaz. Patronu patron yapan şey işçiyi sömürmesidir. Bize iyi davranıyorsa bunun sebebi bizi daha fazla çalıştırmaktır.

Patronlarla işçilerin menfaatleri zıttır. Ama milyonlarca işçinin menfaati ortaktır. İşçinin sırtını dayayacağı, destek alacağı insanlar patronlar değil, kendi sınıfıdır. O zaman her işyerinde patronlara şunu haykırmalıyız: SAHTE AİLE MASALLARINA PAYDOS. YAŞASIN TÜRKİYE İŞÇİ SINIFININ DEVRİMCİ SAFLARDAKİ BİRLİĞİ.

GENÇLİK FAŞİZME VE EMPERYALİZME KARŞI MÜCADELEDE İŞÇİ SINIFININ YANINDADIR

İşçi sınıfının her soruna bakış açısı sınıfsaldır.

Ekonomik, toplumsal ve siyasal yaşantımızda bize yol gösteren sınıf pusulasıdır. Bu pusulayı kaybettiğimizde, yönünü ve yolunu şaşırarak bir gemi gibi maceralara sürükleniriz. Öğrenci gençlik nedir» sorusunu da, bu yüzden, sınıf pusulasını kullanarak cevaplamak zorundayız.

Genç bir topluma sahibiz. 1 günlük bebekle 15 yaş arasındaki bir genç arasındaki nüfusumuzun toplam nüfusumuzun % 41,1 ini oluşturuyor. Çalışma dönemi olarak nitelenen 15-64 yaş grubunun payı da % 54,5. Bu bir kaç rakam bile gençlik sorunun ülkemizde çok büyük bir önem taşıdığını gösteriyor. Biz sadece gençliğin, lise ve yüksek öğrenimdeki öğrenci kesimi üzerinde duracağız. Çünkü, tekeli sermayenin «anarşistlik» ile suçladığı, faşist kurşunlara hedef olan öğrenci gençliğin bu kesimi.

Gençlik bir sosyal sınıf değildir.

Gençlik, toplumdaki çeşitli sosyal sınıfların genç kuşaklarının bir toplamıdır. Üretimdeki yerlerine göre gençlik üç kolda toplanır: İşçi gençlik, köylü gençlik ve öğrenci gençlik. Öğrenci gençlik, büyük bir çoğunluğuyla, maddi üretimin dışındadır. Fakat, öğrenci gençlik toplum sorunlarıyla yakından ilgilidir. Gelecekte olarak, her ilerici hareketin içinde yer alır. Büyük çoğunluğuyla, faşizme ve emperyalizme karşı, özgürlük ve demokrasiden yanadır.

Eğitimde gerilik

Bugünkü durumuyla eğitim, «milliyetçilik» adı altında yerli ve yabancı tekeli sermayenin çıkarlarına göre düzenlenmiştir. Gerici iktidarların iki temel amacı vardır: 1 — Kapitalizme uzak, toplum gerçeklerinden uzak ve halkından ve onun mücadelesinden kopmuş robot insanlar yetiştirmek; 2 — Gençliği, gerici ve faşist düşüncelerle doldurarak «kolluk kuvvetlerine yardımcı» yapmak.

Bu arada, büyük burjuvazinin eğitim politikasının sonucu bir iki rakamla bile açıklanabilir. Lise çağında olan, fakat okuma olanağı bulunamayanların oranı % 82. Bu oran yüksek öğretim için % 93,2.

Yani, tekeli sermaye, nüfusumuzun ezici çoğunluğunu oluşturan emekçi halk çocuklarına okuma olanaklarını bile yaratmamıştır. Öğrenimine devam edenlerin büyük bir bölümü ise sömürücü sınıfların çocukları.

Öğrenci gençlik ne istiyor

1. Öğrenimine devam etmek isteyen tek bir öğrencinin sokakta bırakılmaması daha açıkçası, silahlanma gibi, halkımızın hiç bir sosyal ihtiyacına cevap vermeyen gereksiz harcamaların dondurulması. Eğitim bütçesinin arttırılması.

2. Eğitimin, emekçi halkımızın ve ulusal çıkarlarımız doğrultusunda, en son bilgi ve teknik donatılmış bilimsel bir öze kavuşturulması Anti-komünist propagandaya son verilmesi.

3. İlk, orta, yüksek ve teknik öğretim üyelerinin gelir düzeylerinin yükseltilmesi. Bunlar üzerinde yoğunlaşan baskı ve kıyım son verilmesi.

4. Anti demokratik üniversite yasasının kaldırılması ve üniversite özerkliğinin sağlanması. Öğrencilerin demokratik örgütlenme özgürlüğüne kavuşmasını sağlayacak yasal tedbirlerin alınması.

5. Faşist örgütlenmelerin yasa dışı ilân edilmesi ve can ve mal güvenliğinin, polise başvurulmadan, üniversite bünyesi içinde sağlanması.

Bu istemler, herkesten önce, işçi sınıfı ve diğer emekçi katmanların bugün çığnayan gereksinimlerine cevap vermektedir. Bunların hayata kavuşması için mücadele, sömürülen ve ezilen sınıflarla, sömüren ve ezen sınıflar arasındaki mücadelenin bir parçasıdır. Öğrenci gençlik, işçi sınıfının, çalışan kitlelerin bu istemleri de içeren siyasal iktidar değişikliği savaşımına omuz vermek durumundadır.

YENİ ORTAM'IN PATRONU GAZETİYİ, İŞÇİ DÜŞMANLARINA SATTI

Bizler Yeni Ortam çalışanlarıyız. Fikir ve kol işçileri olarak bu gazetenin çeşitli dönemlerinde yer aldık, katkıda bulduk, değer yattık, halkımızın demokrasi mücadelesinde saf tuttuk.

Bugün Yeni Ortam artık yok. Kapandı. Daha doğrusu satıldı. Patron Kemal Bisalman, «mülkü» olan gazeteyi faşistlere sattı. İşte bu noktada, tam da bu noktada biz Yeni Ortam çalışanlarının zorunlu gördüğü bazı açıklamalar, gerekli gördüğü bazı uyarılar var. Bunları kamuoyuna iletmeyi demokratik bir görev bilmekteyiz.

Yeni Ortam 11 Eylül 1972'de kuruldu. Ancak bu kuruluşu daha da öncelere götürmek, Yeni Ortam gazetesine, ondan da önce Yeni Ortam Dergisine analık eden Ortam haftalık dergisinden söz etmek gerek.

Ortam dergisi 12 Mart faşizminin ilk günlerinde çıktı. Patron Bisalman kuşkusuz bunu hesaplamamıştı. Ancak hesapta olmayan 12 Mart, sonraları çok hesaplı gelişmelerin kaynağı oldu. Antifaşist mücadelesinin yakıcı şartları, demokratlardaki, sosyalistlerdeki, yurtseverlerdeki ileri görev duygusu ve sorumluluğu patron Kemal Bisalman için adeta tükenmez bir ucuz işgücü, zatta bedava işgücü deposu oluşturuyordu. Ülkenin en ünlü yazarları, aydınları patron Bisalman'ın lergisinde «bedava» dahi yazmaya hazır dılar. Bu o dönemin şartlarıyla demokratik bir görevdi. Oldukça aşarılı bir şekilde yerine getirildi.

Ortam dergisi 12 Mart faşizminin illesini yedi ve kapatıldı. Bu ara a yazarları, yazarları müdürleri ünün moda deyimleriyle «içeri» alınılar. Ama patron Bisalman «anti-ışizm» yaparak ticaret yapmanın «yi» kâr bırakan bir iş olduğunu örmüştü. Ortam dergisi yerine Yeni Ortam dergisi çıktı. Satış 40 bin varında dolaşıyor. İşçi mahallelerinden, taşra kasabalarına kadar eni Ortam faşizmin kararlığında r umut ışığını, bir «faşizm heriy bitiremedi, herkesi susturadı» yargısını ulaştırıyordu.

Baskılar... Kuşkusuz baskılar da aıksız sürüyordu. Yazı işleri Müirleri, yazarları ardarda tutuklanı r ve fakat Yeni Ortam sürüyordu. ki sıkıyönetim görevlileri uya o baskıları yazar ve çizerlere yö lmiş tutuklama tehditlerinden çı rıp, patron Bisalman'ı vazgeçire k esas noktaya yöneltene kadar, üyönetim gayri resmi yollardan ni Ortam dergisinin dağıtımını, vezvi ve bayilerde satışını engel eye başladı, satış —zorunlu o ak— düştü ve patron Bisalman skıları protesto edip» Yeni Or i dergisini kapattı.

teride anti-faşist güçler için kay ilmiş bir mevzi ve fakat patron alman için anti-faşist görünüp l» satarak iyi «kâr» elde edilen

bir pazarın lezzeti kaldı. Nitekim şurdan burdan alınmış paralarla ve Hürriyet'ten elde edilmiş bazı kolaylık ve avantajlarla 11 Eylül 1972 günü günlük bir gazete, Yeni Ortam çıktı.

11 Eylül 1972 idi. Faşizm sürüyordu. Dozu belki «biraz» daha hafiflemişti ama sürüyordu. Geniş demokrat güçlerde bir suskunluk, uzak Anadolu kasabalarında, işçi kahvelerinde ülkenin ilerici güçlerinden bir ses bekleyişi vardı.

Bu ses Yeni Ortam oldu. Sosyalistler, demokratlar, yurtseverler Yeni Ortam'a yardıma koştular. Patron Bisalman bu «koşu-yu» tabii ki çok iyi değerlendirdi. Gazetede durmadan personel değişiyor ve değişen personel üç günlük yada 25 günlük alacağını istediği zaman tahkir edilerek geri çevriliyordu. Sürekli çalışanlar gerçekten «gülünç» ücretlerle çalışıyorlardı. Kol işçilerinin istekleri, «bu dönemde gazete çıkarmanın zorlukları, yeni kurulmuşluk» gibi görünüşte doğru özünde sahte gerekçelerle durmadan erteleniyordu.

Ancak patron Bisalman dışında kimsenin o dönemin şartlarında üç kuruş maaşın, beş kuruş ücretin hesabını yaptığı yoktu. Görev faşizmi geriletme ve Yeni Ortam bu konuda hâlâ tek yaygın ses olmakta devam ediyordu. Bunun yanısıra patronuna son derece «tatlı» bir kâr kapısı olmakta da devam ediyordu.

Sonra 1973 seçimleri geldi. Yeni Ortam en geniş kitlelere yol gösteren, ülkenin diri kalmış, sinmemiş ileri güçlerinin çok büyük bir kısmının sesini duyurduğu bir yayın organı olarak bu seçimlerde tarihsel bir işlev gördü. Seçim yapıldı. Faşizm geriletilmiş, ufukta nisbi demokrasinin şartları iyiden iyiye belirmişti. Yani patron Bisalman için yeni ticari rakiplerin ortaya çıkmasının şartları oluşmuştu. Üstelik gazetenin esas alıcısını oluşturan sosyalistler ve sosyalizm sempati-zanları ile gazeteyi en ağır şartlarda tam bir feragatle çıkararak sosyalist yazar ve gazeteciler için mücadelenin yeni bir aşamasına ulaştı-mıştı. Artık 12 Mart'ta ağır bir dar-be yiyen sosyalizmin gür sesinin daha da daha da yükseltilmesi dö-nemiydi.

Patron Bisalman için bu bir dizi sakıncayı birlikte getiriyordu. Önce sosyalizm. Patron sınıfsal güdüle-riyle gazetenin sosyalizmin sesini yükseltmesine karşıydı. Sonra acaba gazete «dar bir kesim gazetesi» haline dönüşüp tatlı kârları tehlikeye sokar mıydı?

Üstelik demokrasi şartlarının oluşmasıyla kol ve fikir işçilerinin ekonomik taleplerini erteleyecek mazeret kalmamıştı. Sendikalaşma hareketi hızlanmıştı. Tasfiyeler başladı. Yazışlıları kadrosundan kol e-

mekçilerine kadar iyi unsurlar ya kovuldu ya etkisizleştirildi. O kadar ki patron bazı yazarlarının yazısını kapıdan bırakmasını istiyor, diğer işçilerle temasını kesinlikle önlüyordu.

Buna rağmen sendikalaşma ta mamlandı ve Basın İş, Patron Bisalman'ı toplu sözleşme masasına çağırıldı. Açılmakla, gözyaşlı, ve «gazetem kapatılmak isteniyor» tehditleriyle dolu bir müzakere döneminden sonra sözleşme imzalandı. Ama patron Bisalman sendikali işçileri en hunhar metodlarla tasfiyeye devam etti. Daha sözleşmenin birinci yılında gazetede ilk sendikalaşanların sayısı bir elin parmakları kadar azalmıştı. Yazışlıları kadrosunda ise ya bir ya iki kişi kalmıştı.

Gazete belirgin bir şekilde rotasını çevirmiş ve aylar yıllar boyu büyük bir özveriyle kendisini desteklemiş olan okuyucularına sinsi bir tırmanışla ihanet etmişti. Açıkça anti-sosyalizm yapan yazarlar, Yeni Ortam'ın daha önce onurla bezemiş köşelerinde hayat imkanı bulmaya başladı. Bunun kaçınılmaz sonucu tirajın düşmesi, patron Bisalman için kâr'ların azalması demekti.

Arada bir yeniden sol'a sarılıp, sol satarak paçayı kurtarma yönünde talihsiz girişimler oldu. Ama bu utanılacak derecede tutarsız, istikrarsız ve en önemlisi samimiysiz çizgi layık olduğu tepkiyi buldu ve gazete batma sınırına yaklaştı.

İşte bu noktada, tam da bu noktada patron Bisalman, sınıfının en doğal davranışını yaptı ve anti faşist mücadelenin bayrağı olmuş bir gazeteyi faşistlere sattı. Yeni Ortam kapandı ve yerine yeni sahipleri tarafından Bayrak diye faşist bir gazete yayına geçti. Hâlâ da bu yayın sürüyor.

Başarılıabildiği kadar kısaca Yeni Ortam'ın beş yılını özetledik. Kanımızca anlattıklarımızın büyük bir kısmı ilerici - demokrat kamuoyunca da biliniyor. Biz bir kere daha vurguladık.

Şimdi bir iki noktaya daha ışık tutmak istiyoruz. Patron Bisalman, halkımızı kandırmıştı. «Bir yerine iki Yeni Ortam» kampanyalarında çoluk çocuğunun nafakasını kesip iki Yeni Ortam, beş, on, yirmi Yeni Ortam alan binlerce ve binlerce ilerici, demokrat, yurtsever ve sosyalistin paralarını faşistlere peşkeş çekmişti. Soruyoruz: Patron Bisalman kimin malını kime sattı? Sıradan mülkiyet hukukunda bu sorunun cevabı belki vardır. Ancak sorumuz çok daha kapsamlı, anlamlı bir içerik taşıyor ve patron Bisalman bu sorunun cevabını veremez.

Yeni Ortam öncelikle halkımızın mülkü'dür. Sonra onu gülünç ücretlerle, en kaba, en galiz, en onur

Devami 7. Sayfada

vergiler

Çimen TURAN
Araştırma Dairesi Müdürü

Devlet yaptığı harcamalara karşılık gelir elde etmek zorundadır.

Devletin eğitim, sağlık, ulaşım gibi hizmetleri gerçekleştirmek üzere yaptığı harcamalar, topladığı gelirlerle karşılanır.

Devletin topladığı gelirlerin en önemli kısmı ise vergilerdir. Türkiye'de Devlet gelirlerinin % 90'ına yakını vergilerden elde edilmektedir. Devlet vergi toplayarak gelir elde eder. Elde ettiği bu geliri de belli amaçlarla harcar. Vergiler konusunda en başta cevaplamamız gereken soru şudur: Devlet daha çok kimlerden vergi toplar? Harcama yaparken, daha çok kimlere yaranan, kimlere çıkar sağlayan harcamalar yapar? Sınıflı bir toplumda yaşayan insanlar olarak bu soruyu şöyle sormalıyız: Devlet gelirleri daha çok hangi sınıf ve tabakalardan sağlanır? Devlet harcamaları daha çok hangi sınıf ve tabakaların çıkarına uygun olarak düzenlenir? Genel olarak sermaye sahiplerinin emekçileri sömürmesi düzeni olan kapitalist düzenlerde vergiler, esasen üretim yaparken meydana gelen sömürüyü arttırıcı vasıtalarından biridir.

Sermaye sahiplerinin bir yıl içinde elde ettikleri gelirler, tüm emeğiyle geçinenlerin elde ettikleri gelirlerden çok daha fazla olduğu halde, onların verdikleri vergiler toplamı, biz emekçilerin verdiği vergiler toplamından daha azdır. Türkiye'de bir yılda ödenen gelir vergilerinin yaklaşık olarak % 57'sini ücretliler ve maaşlılardan alınan gelir vergileri oluştururken, tüccar ve sanayicilerden alınan gelir vergileri, toplam gelir vergilerinin yaklaşık olarak sadece % 43'ünü oluşturmaktadır. Yani sermaye sahibi oldukları için emekçileri sömürerek çok yüksek gelir elde edenlerin verdikleri vergi toplam gelir vergilerinin % 43'ü kadar olduğu halde, geçimini sağlama-ya ancak yetecek miktarda gelir elde eden emekçiler (işçiler, memurlar ve diğer ücretli gelirliyle geçinenler) toplam gelir vergilerinin % 57'sini ödüyorlar.

Vergi isteyen vereceği, istemeyenin vermeyeceği, keyfi bir ödeme değildir. Vergi toplanması kanunlarla düzenlenir. Kimler ne kadar vergi verecekler, vergiler nasıl toplanacak bütün bunlar kanunla düzenlenir. Bu kanunlara göre ücretli ve maaşlıların vergileri, daha gelirleri ellerine geçmeden kesilir. Bir işçi aybaşında ücretini aldığı anda vergisi daha önceden kesilmiş olur. Ama bir tüccar veya fabrikatör için durum böyle değildir. Bu gibi kişiler gelirlerini elde ettikten sonra, bu gelirin ne kadar olduğunu gösteren bir beyanname doldururlar, bu beyannameye göre ver-

gi öderler. Gelirlerini ne kadar az gösterirlerse o kadar az vergi öderler. Bir tüccarın veya sanayicinin gelirini daha az göstermesi de her zaman mümkündür. Bu uygulama, sermaye sahibi kişilerin ödemeleri gerektiğinden daha az vergi ödemeleri sonucunu doğurur. Ayrıca sermaye sahiplerini daha fazla «zengin olmaya teşvik etmek» için yatırım indirimi, vergi iadesi gibi yollarla onların gösterdikleri gelir üzerinden verdikleri verginin bir kısmı hiç alınmaz veya kendilerine iade edilir.

Geliri eline geçmeden vergisi kesilen, bu yüzden vergi kaçırma olanağı olmayan çok zor geçinebilecek bir gelir elde ettiği halde gelirin belli bir kısmını vergi olarak ödeyen emekçilerin toplam vergilerin büyük bir kısmını ödedikleri yukardaki rakamlarda açıkça görülmektedir.

Toplam vergilerin büyük bir kısmını ödeyen işçiler ve genel olarak emekçiler devletin harcama yaparak sağladığı hizmetlerin ne kadarından yararlanırlar? Devletin büyük harcamalar yaparak yürüttüğü eğitim hizmetlerinden daha çok belli bir gelir seviyesinin üzerindeki ailelerin çocukları yararlanır. Örneğin ilkokuldan daha yüksek seviyedeki okullarda okuyan işçi çocuğu sayısı çok azdır. Üstelik yüksek okullarda okuyarak mühendis, mimar, hukukçu olanların çoğu sermaye sahiplerinin çıkarlarına hizmet etmek üzere çalışır. Devletin büyük harcamalar yaparak inşa ettirdiği yollar esas olarak patronların, tüccarların mallarının nakliyatı için kullanılır. Emekçiler ise bu yollardan çok az yararlanırlar, çünkü seyahat etmek masraflı bir iştir.

Yine devletin büyük paralar yatırarak kurduğu ve işlettiği fabrikalar da çoğunlukla sermaye sahiplerine büyük çıkarlar sağlarlar. Çünkü bu fabrikaların büyük bir kısmında patronların fabrikaları için gerekli olan mallar üretilir. Bu mallar da ya maliyetine ya da maliyetinin altında patronlara satılır. Örneğin, devlet enerjisi elde eden tesisler kurar, burada üretilen enerjiyi evlerde aydınlanmak için kullanılan enerjinin fiyatından çok daha ucuza fabrikalarda kullanılmak üzere patronlara satar. Devletin kurduğu demir-çelik fabrikalarında üretilen mallar da yine bu malları işleyen patronlara çok ucuza satılır.

Devletin bütün bu harcamalarını karşılamak üzere sağladığı gelirlerin çoğu vergiler, vergilerin çoğu ise emekçiler tarafından ödenen vergilerdir.

Kısaca söylenecek olursa şöyle denebilir: Devlet emekçilerden elde ettiği geliri sermaye sahiplerine aktarır. Bunun bir yolu vergiler, mümkün olduğu düzen ise kapitalist düzendir.

Mehmet YAŞAR ALIR Bölge Temsilciliğinden Özgürlük

İbat'ın 9. cu günü Pazar-sabahı Bölge Ofisinin mesesinden dışarıya baktıkla, kelebekler gibi civil sisli puslu havada uçubazen çarpışan savrulan ereye gittiği belli olubazen de bir halıyı andıanelerin üstüne konarak lar meydana getiren tabiayını seyre koyulduğumu tabiat olayının bir çiz-kadar eş değeri olan topmuzun mücadelesini adadım.

ekçiler çalışırlar, didinirerlerler, üşürler ve yoru. Bu mevsimler gibidir; işbaşı yapılırken biraz tur kış gibi, Öğlen ye-

meğine kadar randımanın en iyisini verirler. Tıpkı ilk bahar gibi yeşillenip filizlenir ve meyva verirler. Öğleden sonra ter atarlar, yazın olduğu gibi. Akşam olunca yorulurlar eve varıp sırt üstü uzanabilecek bir döşekleri varsa yorulgunluk atarlar, tıpkı sonbaharda ağaçların yapraklarını attığı gibi.

Özgürlük arayan bireylerin meydana getirdiği toplumların mücadelesi faşistlerce nasıl önlenmeye çalışılıyorsa. Mevsim ve tabiat gereği olan kar yağışında taneciklerin özgürce inişleri bazen fırtınanın gadrine uğrayıp tıpkı faşist baskı ve terör sonucu gibi özgürlüklerinin kısıtlanmasına çalışılı-

yor bölünmek ve dağıtılmak isteniyor; Ama özgürlüklerini kazanmak için yine havada birleşip güçlerinin yettiği yere kadar uçuyor ve yığınlar olarak üst üste diziliyorlar.

İşte bu bireylerin mücadelesi, tane tane buluşur örgütlenirler ve toplumu meydana getirdikleri an, ezilenler sömürülenler haksızlığa uğrayan tüm kitleler faşist baskılara aman vermeyecek üst üste yığınlar olarak tarihte yerini alacaktır. Ama bu yer alış mevsimlerden kışın meydana gelen doğa olgusu kar yağması gibi güneşte ve sıcakta erimeyecek toplumların mutlu yaşamlarını sürdürdüğü ebediyete dek pazardır olacaktır.

İŞÇİ SAĞLIĞI ve İŞ GÜVENLİĞİ

İŞ KAZALARININ

NEDENLERİ

NELERDİR?

Fevzi ŞOLT
Toplu Sözleşme Dairesi Uz.

Sömürü düzeninin yaratıcıları ve savunucuları, iş kazaları konusunu da saptırmakta, diğer konularda yaptıkları gibi bunu da ters-yüz ederek ve çarpıtarak kamuoyuna sunmak tadırlar.

Aslında iş kazalarını oluşturan esas neden, iş yerlerinde çalışma koşullarının ve tekniklerinin iyi düzenlenmemiş ve seçilmemiş olmasıdır. Söylenmesi ve vurgulanması gereken ilk nokta budur.

Bu noktada bir otoritenin söylediği şu sözler çok önemlidir ve sanırım sorunu oldukça açıklığa kavuşturmuştur:

«... elde edilen deneyimler göstermiştir ki, gereken tedbirler alındığı takdirde kazaların büyük bir kısmını önlemek olanağı vardır. O kadar ki, kontrol altına alınmış bir ortamda ve iyi düzenlenmiş bir dünyada, artık kaza sorunlarının söz konusu olmayacağı ve kaza devrinin geçmiş olduğu bile söylenebilir.»

Bunun anlamı şudur: İş ve çevre koşulları öylesine düzenlenmeli ki, işçinin bir anlık dalgınlığında dahi kaza ihtimali olmasın. Bu düzenlemeyi yapmak kuşkusuz işverenin görevidir.

Ancak kendisine masraf kaptırı açacak, dolayısıyla kârını azaltacak böyle bir görevden işveren kesinlikle kaçmaktadır. Hatta kârını en fazlaya çıkarmak için işçileri öylesine kötü koşullarda çalıştırmaktadır ki, işçi iş kazasına uğramamak, canını korumak için olağanüstü bir dikkat göstermek zorunda kalmaktadır. Bu ise işçinin çalışma gücüne ek olarak bir çaba ve enerji harcamasına yol açmakta, dolayısıyla işçi bir o kadar daha yorulmaktadır.

İkinci olarak vurgulanması gereken nokta da şudur: İşçinin çalışma sırasında dalgınlığına neden olacak sebeplerin önlenmesi gerekmektedir. Bunun için işçinin çalışmasının dışında zihnini kurcalayan bir derdinin, bir kaygusunun olmaması sağlanmalıdır.

Yani işçi, sağlığı yerinde, kendisinin ve ailesinin yaşamı garanti altına alınmış olarak, huzur ve güven içinde çalışmalıdır. Oysa bildiğiniz gibi bugünkü sömürü düzeninde çalışanlar için böyle bir yaşam ancak düş olabilmektedir.

O HALDE İŞ KAZALARININ TEK VE GERÇEK SORUMLUSU, kârlarının azalmaması için

iş ve çevre koşullarını geliştirmeyen İŞVERENLER ve kâr yapmak amacına yönelik olan, onların bugünkü SÖMÜRÜ DÜZENİDİR.

Bütün bu gerçeklere karşın işverenler, iş kazalarına işçilerin dikkatsizliğinin, beceriksizliğinin, tembellik ve sorumlusuzluğunun sebep olduğunu söylemekte, kendi suçluluklarını saklamaya çalışmaktadır.

Kazaları önlemek için gerekli koruyucu ve önleyici tedbirleri alacaklarına, işçilere öğütler (!) vererek ve onları cezalandırarak iş kazalarını azaltacaklarını iddia etmektedirler.

Hatta daha da ileri giderek, kazaya uğrayan işçilere tazminat ödeyeceklerine, kendi suçluluklarının sonucu olan kendi zarar ve ziyanlarını dahi işçiye ödetmekten çekinmemektedirler.

İşkolumuzdaki işverenlerin örgütü olan Madeni Eşya İşverenleri Sendikası (MESS) bu konuda çalışmalar yapıyor diye işçileri «aptal varlıklar» olarak nitelendiren afişleri hazırlatarak, bunları para karşılığı işverenlere satmaktadır. Ve iş kazalarının gerçek suçluları işverenler de işçilerin yaşama hakları ile alay eder bir sorumsuzlukla bu sözde afişleri bizlerin çalıştığı yerlere asmaktadırlar.

Biz bütün bunları bilerek iş kazalarının, bugünkü sömürü düzeninin doğal sonucu olduğunu, kârlarından olmak istemeyen işverenlerin bu kasıtlı tutumlarından doğduğunu dolayısıyla birer İŞÇİNAYETİ olarak nitelendirilmeleri gerektiğini söylüyor ve savunuyoruz.

Bu nedenle genel olarak iş kazalarının esas nedeni olan sömürü düzenine karşı sınıfsal mücadelemizi sürdürürken, özel olarak da işyerlerimizde işverenlerin bazı önlemleri almaları için gereken zorlamaları da yapmamızdır.

Bu arada bizleri aptal yerine koyan işveren afişlerine karşı da tepkimizi göstermemiz gerekmektedir.

Tekelci, işbirlikçi sermaye çevrelerinin ilerlicilere, yurtseverlere, çalışanlara karşı sürdürdüğü cinayetlerin giderik yoğunlaştığı bu günlerde, İŞÇİ SINIFI olarak İŞÇİNAYETLERİNE karşı da aktif ve bilinçli mücadelemiz geliştirilmelidir.

k.türkler: disk, uluslararası ilerici işçi hareketinin bir parçasıdır

Baştarafı 1. sayfada

başı çekiyor. Ne emperyalizmin, ne de faşizmin saldırı ve cinayetleri bu kutsal bayrağı çiğneyemeyecektir. Bugüne kadar, tüm dünya ülkelerinde işçi sınıfı, her türlü zorbalığa karşı, her durum ve şartta sermaye sınıflarının korkulu rüyası olmuştur. Kimi ülkede, sömürü ortadan kalkmış, yerine kardeşlik ve dostluk kök salmış; kimi ülkede, bu amaç için kavga verilmektedir.

Kapitalist sistemin dünya çapındaki buhranı derinleşiyor. Bundan en çok, ekonomisi bu sisteme bağlı ve emperyalist tekellerin yağmasına açık, az gelişmiş ve gelişmekte olan ülkeler zarar görüyor. Türkiye'de, büyük burjuvazinin ekonomik, siyasal ve moral çöküntüsü şiddetleniyor. Kapitalist yoldan kalkınma modelinin çıkamaz bir yol olduğu daha geniş emekçi kitleler tarafından kavranıyor. 2,5 milyon işsiz, durmadan yükselen fiyatlar, düşen satın alma gücü, artan vergiler, dondurulan maaşlar milyonlarca insanımızın yaşam koşullarını ağırlaştırıyor. Bir avuç tekelci sermayenin artan sömürü ve kârı, emekçi halkımızın hoşnutsuzluğunu artırırken, sınıflar mücadelesini şiddetlendiriyor.

İşçilerin, yoksul köylüler, öğretmenler ve memurların, öğrencilerin en küçük, en acil ve en haklı istemlerini bile karşılamaktan aciz büyük burjuvazi şiddete başvuruyor. MC iktidarının beslediği, desteklediği ve kışkırttığı Anayasa dışı silahlı çeteler, cinayetler işliyor, kanlı saldırılar düzenliyor, terör yaratıyor. Demokrasi düşmanlığı yapan tekelci sermaye ile, insanca bir yaşam

kavgasını, siyasal özelemleri ile birleştirmiştir. Sendikalar, bu açık gerçek karşısında açık tavır almalıdırlar. DİSK'in görüşü bellidir. DİSK, sermaye sınıflarının ekonomik, siyasal ve ideolojik zulmüne karşı, işçi sınıfının bağımsız politikasından yanadır. Bu politikanın temelini ekonomik ve siyasal mücadelenin bütünlüğü oluşturur. Türkiye Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu sınıf çatışmasını kışkırtıp, sonra da «sınıf çatışmasına karşıyız» diyerek faşizmi dayatmak isteyen tekelci sermayeye ve MC iktidarına karşı mücadeleyi bir görev bilir.

Biz, aynı anda, sınıf mücadelesini inkâr eden, işçi sınıfını siyasal mücadeleden koparmaya çalışan, «çalışma barışı» adı altında sömürü düzenini sonsuzlaştırmak isteyen işverenlere ve büyük burjuvaziye yanan sözde sendikalara karşı da mücadele ediyoruz. Bu mücadele, işçi sınıfının burjuvaziye, demokrasi güçlerinin özgürlük düşmanlarına, barış savaşıçılarının savaş kışkırtıcılarına, sınıf sendikacılığının, sınıf uzlaşmacılığına karşı uzlaşmaz mücadelesidir.

Bu haklı savaşında, işçi sınıfı yalnız değildir. Demokrasi mücadelesinin başarısı, milyonların biraraya gelmesiyle sağlanabilir. Demokrasi mücadelesi, özünde, Türkiye'de ve kapitalist dünyada, tekellerin egemenliğine karşı bir mücadeledir. Ülkemizde gördük, görüyoruz ve göreceğiz. Biz, grev hakkına konan kısıtlamaların kaldırılmasını istiyoruz. Onlar, grevlerin ekonomimizi felce uğrattığını savunuyor ve sendikal hakların sınırlandırılmasını, kı-

için, demokrasi ve özgürlük savaşını veren işçi sınıfı ve emekçi katmanlar arasındaki sınıf çatışması yeni boyutlara ulaşmıştır. İşçi sınıfımız, günlük ekonomik istilanmasını ve denetlenmesini istiyorlar. Biz, dayanışma ve genel grev istiyoruz. Onlar, genel grevi «isyan» olarak niteliyorlar. Biz, referandumun yasallaşmasından yanayız. Onlar, referandumun anarşi yarattığını iddia ediyorlar. Biz, tüm çalışanların, öğretmen, memur ve teknik elemanların, grev ve toplu sözleşmeli sendikalaşma hakkı için mücadele ediyoruz. Onlar, bu istemi kamu düzenini yıkıcı olarak görüyorlar. Biz, devlet yönetiminin daha demokratikleştirilmesi için mücadele ediyoruz. Onlar, halkımıza karşı silahlı saldırı ile cevap veriyorlar. Biz, işçi sınıfının örgütlenme ve düşünce özgürlüğüne kilit vuran faşist 141 ve 142'nci maddelerin kaldırılmasını ve düşünce özgürlüğü istiyoruz. Onlar, yeni yeni anti-demokratik baskı ve zulüm yasaları çıkarıyorlar. Biz, pahalılığın erişilmez bir hızla arttığını ve bu nedenle ücretler fiyatlarla birlikte aynı oranda artmalıdır diyorlar. Onlar, fiyatları ücretlerin artırdığını söylerken, ücretlerin dondurulmasını istiyorlar ve döviz, kredi, yatırım gibi her türlü olanakları sermaye sınıfı lehine kullanarak pahalılığı hızlandırıyorlar. Biz, emperyalizmin saldırganlık örgütü NATO'dan çıkmaktan, bağımsız ve barışçı bir dış politikadan yanayız. Onlar, ulusal güvenliğimizi NATO'ya bağlıyorlar.

İşçi sınıfımızın, onun örgütlü güçlerinin, bu arada DİSK'in de en ön saflarında yerini aldığı mücadele sosyalizm hedefine yönelmiştir. Sosyalizm, sömürsüz bir toplum, demokrasi, barış ve özgürlük demektir.

Ulusal bir örgüt olan DİSK, uluslararası ilerici işçi hareketinin bir parçasıdır. Dün Şili'de olduğu gibi, bugün de Portekiz'de ve Angola'da bağımsızlık ve demokrasi düşmanı darbeler tezgahlayan çok uluslu emperyalist tekellere karşı verilen mücadelede işçi sınıfımızın da yeri vardır. DİSK, yeni bir dünya savaşına ve bölgesel savaşlara karşı, barış ve yumuşama politikasını desteklerken, NATO'dan çıkılmasını isteyen işçi sınıfımızın barışçı ve ulusal talebini dile getirmektedir. Kapitalist dünya işçilerinin, pekçok ortak çıkar ve istemi vardır. Bu yüzden, DİSK, karşılıklı saygı ve eşitlik içinde, uluslararası düzeyde sendikal güç ve eylem birliğinden yanadır. Çok uluslu tekellerin aşırı sömürüsüne, artan egemenliğine ve faşizm yanlısı siyasal müdahalelerine karşı etkin mücadelesinin tek yolu budur.

Ne tabanca, tüfek, ne zindan, ne cop ve ne de sınıf uzlaşmacılığının kırılan zinciri işçi sınıfının yükselen mücadelesini durduramayacaktır. Sınıfsal ve tarihsel sorumluluğumuz içinde, kararlı ve emin adımlarla sömürüye, baskı ve zulme karşı birleşerek yürümeye devam edeceğiz. Yaşasın DİSK! Yaşasın Türkiye işçi sınıfı! Yaşasın işçi dayanışması!

yeni ortam'ın patronu

Baştarafı 6. Sayfada

kırıcı hakaretler altında beş yıl süre ile çıkarılan kol ve fikir işçilerinin. Dolayısıyla Yeni Ortam'ı faşistlere satmak toplumsal bir suçtur ve bu suç cezasız kalmaz. Kalmayacaktır.

Patron Bisalman Yeni Ortam'ı faşistlere satmadan önceki son sayıda yaptığı açıklamada yeni bir gazete hazırladığını ifade ediyor ve yılların sakızını gene kullanarak «dost okurlar»ın desteğine el açıyor. Bilinmesini isteriz o «dost okurlar» patron Bisalman'ın değil demokrasinin, anti-faşist mücadelenin ve sosyalizmin dostlarıdır. Kaldı ki yeni gazetesinin «liberal» çizgisini şimdiden ilan eden Bisalman, beş yıllık sınımsızlığı ile «liberal» bir gazeteyi dahi çıkarmayacak kadar halkımızın gözünde aşikâr olmuştur.

Yeni Ortam kapanmış bir sayfa. Ancak mücadele geçmişten ders alarak geleceğe zengin deneylerle gi-

rer. Biz Yeni Ortam çalışanları olarak bu uzun açıklamayı kendimize demokratik bir görev bildik. Gazetenin kapanmasının nedenlerinden biri olarak «sendikal baskılar» deyimini kullanacak kadar kâr hırsı ile gözü dönmüş bir patronun ve «Yeni Ortam'ı okuyup okutarak yatan» onbinlerce ilerinin birer liralılarını faşistlere peşkeş çeken bir patronun halkımızı yeniden kandırmak üzere sahneye çıkacağı günler için bir uyarı yapıyoruz.

Anti-faşist mücadelenin bayraklığını yapmış bir gazeteyi faşistlere satan patron Bisalman'a yeni bir gazete girişiminde halkımızı bir daha kandırması, aldatması için fırsat vermeyelim. Bu tek bir patrona karşı verilmiş sıradan bir mücadele değil, demokrasi mücadelesinin, anti-faşist mücadelenin bir parçasıdır.

Uyarıyor ve duyuruyoruz.
Yeni Ortam çalışanları

MADEN-İŞ GAZETESİ

DİSK'e bağlı Türkiye Maden-İş Sendikası adına:

Sahibi: Kemal TÜRKLER

Sorumlu Yönetmen: Kudret YILDIRIM

Yazışma ve Yönetim Yeri: Merta Sitesi Ahmet Kutsi Tercer Caddesi No: 10 Kat: 4 - İSTANBUL

Genel Merkez: Barbaros Bulvarı No: 58

Beşiktaş - İstanbul

Telefon: 48 50 74 / 48 50 75 / 48 50 76

Son Baskı Tarihi : 8.3.1976

BU SAYI 80.000
BASILMISTIR.

BASKI : ALEMDAR OFSET

KURTULUŞ TEK TEK Mİ?

İşçiler olarak bir sürü derdimiz var. Hayat gün geçtikçe pahalılanıyor. Ücretlerimiz yetmiyor. İş güvenliğimiz yok. Geleceğe güvenle bakamıyoruz. Çocuklarımızı istediğimiz gibi besleyip, giydirep, eğitemiyoruz. Bu derdlerimizi nasıl sona erdireceğiz?

Patrona bu derdleri sayıp döksek bize ya «daha fazla çalışmada daha fazla kazan» der; ya da «kazandığını daha dikkatle harca» diye öğüt verir. Bazan da «işine geliyorsa çalış, yoksa işte kapı» der. Tok açın halinden anlar mı. Sanki az çalışıyoruz. Ondan derdlerimiz var. Sanki patron çok çalıştığından zengin. Sanki tutumlu olduğundan zengin.

Peki sorunlarımıza nasıl çözüm buluruz? Bir yol patrona boyun eğmek. Boyun eğmekle

de kalmayıp onun uşağı olmak. Arkadaşlar arasında konuşulanları patrona espiyonlamak. Böyle köpekleşerek üç-beş kuruşluk menfaat sağlamak da bizi kurtaramaz. Böyle yapanlardan elbet bir gün hesap sorulur.

O zaman tek tek insanlar olarak emekçi namusumuzla (yani başkasını sömürmeden) bu düzende derdimize derman bulamayız.

Peki ne yapalım?

Doktorlar hastaya ezbere mi ilaç verir? Eline gelen ilacı rastgele verse doktorluğu hiç bir işe yaramaz. Doktoru doktor yapan şey nedir? Önce şikâyetlerimizi dinler. Bu şikâyetlere hangi mikropların sebep olduğuna karar verir. Ondan sonra da o mikropları yenecek ilaçları yazar. Biz ni-

çin aynı şeyi yapmayalım?

Dertlerimizi biliyoruz. Bunların sorumlusu kim? Bizleri sömüren, bizim sırtımızdan yaşayan patronlar sınıfı (kapitalistler). Bu düzen patronların düzeni. Yani her yeni patronlara yarıyor. Emekçilerin düzeni nasıl kurulacak? Tek tek işçiler, tek tek fabrikaların işçileri bu işi becerir mi? Beceremez. Türkiye'deki tüm işçiler bir sınıf olarak hareket etmeden, yanlarına diğer emekçileri almadan bu iş olmaz.

Dertlerimize tek tek insanlar olarak çözüm getiremeyiz. Bu düzende daha fazla çalışmak, daha az para harcamak bir işe yaramaz. Sadece ücretleri artırmak için mücadele etmek yetmez. Dertlerimizin çözümünü emekçilerin iktidarı sağlayabilir. İşçilerin kurtuluşu bu düzende olamaz. Bu düzende biz yükselmeye çalışırken arkadaşlarımızı daha aşağılara iteriz. Ama bir sınıf olarak hareket edersek, bu gücümüzle emekçilerin düzenini kurarsak kimseyi aşağılara itmeden derdlerimizi kendimiz sona erdirebiliriz. Dertlerimizin dermanı, tek tek insanlar olarak işçilikten kurtulmakta değil, işçiliğin en gurur verici iş olduğu bir düzen kurmadadır.

SINIF OLARAK MI?

GREVLERİMİZ

Bugün Maden-İş saflarında yüzlerce üyemiz grevdedir. Yurdun çeşitli yerlerinde grevlerini başarıyla sürdüren üyelerimiz, birbirleriyle tam bağlaşıklık içinde ve sınıfsal kararlılıkla mücadele etmektedirler.

İŞYERİ	GÜN SAYISI	İŞÇİ SAYISI	BÖLGESİ
İZSAL	102	720	İST.
ALTILAR	34	350	İST.
KAYADÖK.	190	100	ANK.
ELSAN	150	123	ANK.
TOKEZ	27	108	İZMİR
ÖZLEK	27	50	İZMİR.
ENGEL	114	30	E.ŞEHİR

PARMAKLARININ UCUNA BASIP BASIP DOĞRULSAN DA YERİNDEN ÜSTÜNE YÜRÜSENDE KARŞILAŞTIĞIN VAKİT ÇEKİP ALSANDA HATTA YAKALARINI ELİNE SURATINA YAPIŞTIRSANDA YUMRUĞU TEK BASINA KALDIKÇA BU ÖFKE GETİRMEYE YETMEZ KAVGANIN SONUNU.

BİZİ NASIL SÖMÜRÜYÖRLER?

Yıllardır bir çok insan patronların işçileri sömürdüğünü ileri sürüyor. Patronlar ve onların adamları da bunun doğru olmadığını söylüyor. İsterse-niz küçük bir işyerini örnek alalım ve patronların bizim sırtımızdan nasıl yaşadığını görelim.

Örnek olarak alacağımız işyeri gerçekten var. Vereceğimiz rakamlar da aşağı yukarı doğru. Ama biz ismini veremeyelim.

Bu fabrikada 30 kişi çalışıyor. Bu işçilerin hiç bir hakları yok. Yalnız ücret alıyorlar. Bir işçi her ay patrona yaklaşık olarak 2 bin liraya mal oluyor. 30 işçi her gün ortalama bir buçuk ton alüminyum kornej ve televizyon anteni yapıyor. Her ay en az 35 ton mal çıkıyor. Kornej ve te-

levizyon anteninin bir kilosunun ortalama fabrika satış fiyatı 40 lira. Yani patronlar her ay 1 milyon 400 bin lira satış hasılatı elde ediyorlar. Bu paranın ne kadarını masraf, ne kadarını kâr?

Patronlar genellikle hurda alüminyum kullanıyorlar. Bu ara biraz da Etibank'ın külçelerinden konuyor. Alüminyumun kilosu böylece 20 liranın altına geliyor. Biz 20 liradan hesap edelim. Bir de yüzde 15 kadar fire kabul edelim. Yani 40 ton alüminyumdan 35 ton mamul mal çıksın. O zaman hammadde masrafı ayda 800 bin lira eder. Kira, yakıt, makinaların eskimesi, büro personelinin maaşları gibi diğer masraflar için ayda 150 bin lira koyalım. Yani işçilik dışındaki masraflar ayda 950

bin lira etsin.

Fabrikaya bir taraftan 800 bin liralık alüminyum geldi. Bu alüminyum işçiler tarafından işlendi. Yani kornej ve televizyon anteni oldu. Bu arada 150 bin liralık masraf yapıldı. Kornej ve televizyon antenleri de 1 milyon 400 bin liraya satıldı.

Masrafla satış hasılatı arasındaki miktar, yani 450 bin lira o işyerinde 30 işçinin bir ayda yarattığı değer. Ama işçilerin yarattığı bu değer tümü işçilerin değil. Niçin? Çünkü fabrika patronun. Fabrika patronun olunca da üretilen mallar da patronun oluyor. Peki 30 işçinin bir ayda yarattığı 450 bin liranın ne kadarını işçilerin? Sadece 60 bin lira. Yani 30 işçi bir ay çalışıp 450 bin liralık değer yaratıyor. Ama bunun 60 bin lirasını 30 işçi alırken, 390 bin lirasını hiç çalışmayan patronlar alı-

yor. Niçin? Çünkü fabrika patronun.

Peki, biz toplu sözleşmelerle bu sömürüyü ortadan kaldırmamız mümkün mü?

Diyelim ki bu işyerinde son derece iyi bir sözleşme yaptık. Diyelim ki aylık ücretler 6 bin liraya yükseldi. Patron da kornej ve televizyon antenlerine hiç zam yapmadı. Sömürü kalktı mı? Hayır. Sadece birazcık azaldı. 30 işçi 450 bin liralık değer yaratıp 180 bin lira aldı. Ama hala 270 bin lira patronlara gidiyor. Bir de unutmamamız gereken nokta, patronun mallara zam yapacağı. O zaman bir bakacağız. Az gitmiş, uz gitmiş, bir arpa boyu yol gitmişiz. Patronun kârı hiç mi hiç azalmamış.

Bu hesabı her işçi kendi fabrikası için yapabilir. O zaman da patronların bizi sömürüp sömürmediği sorusuna en iyi o cevap verebilir.

Hep bir ağızdan türkü söyleyip,
Hep beraber sulardan çekmek ağı.
Demiri oya gibi işleyip hep beraber,
Hep beraber sürebilmek toprağı.
Ballı incirleri hep beraber yiyebilmek,
Yarin yanağından hep beraber yerde, her şeyde,
Hep beraber diyebilmek için,
Onbinler verdi. Sekizbinini.....

İŞÇİ HAKLARINI YİĞİTÇE SAVUNAN MADEN.İŞ'TE BİRLEŞELİM